

Arrest

nr. 273 036 van 20 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X
6. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op 23 november 1989. U kwam naar België samen met uw vrouw (...), uw schoonbroer R.(...) E.(...), twee van uw broers (...) J.(...) A.(...)& (...) R.(...) J.(...), de vrouw van R.(...) J.(...)(...) en het kind dat zij samen hebben. U zelf werkte als controleur in de supermarkt. Uw echtgenote was accountmanager in een hotel.

Op 19 september 2019 zat u in de wagen met uw vrouw en uw schoonbroer (...) toen jullie werden tegengehouden door leden van de bende "MS". Ze eisten 10.000 dollar van u en wilden dat u dit betaalde binnen de twee dagen. De ochtend nadien werd u opgebeld door dezelfde bende. U kreeg van hen ook berichten via de gsm. De dag na de confrontatie ging u naar de politie om aangifte te doen. De politie stelde een plan op om deze bendeleden te klissen. U diende de bende aan het lijntje te houden en de betaling zo lang als mogelijk uit te stellen. Een overhandiging zou plaatsvinden, met deels vals geld, en op dat moment zou de politie deze personen arresteren.

Zo ver kwam het niet. Op 9 oktober 2019 werden R.(...) J.(...), J.(...) A.(...) en R.(...) E.(...) tegengehouden door bendeleden. De bendeleden hadden zich vergist. Hun doel was om u te ontvoeren omdat u hen nog steeds geen geld had uitbetaald. De belagers namen hen alledrie mee naar een huis en sloegen hen. Op een gegeven moment luidden politieszirenes en zetten de bendeleden het op een lopen, waardoor uw familieleden konden ontsnappen. Jullie besloten dat het veiliger was om El Salvador te verlaten, wat jullie samen deden op 18 november 2019. Jullie namen het vliegtuig naar Frankrijk, met een transit in Mexico en Duitsland, en reden van hieruit per bus naar België, waar jullie aankwamen op 21 november 2019. Op 27 november 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest opnieuw te worden gevisieerd door de bende MS.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie identiteitskaarten, een huwelijksakte, geboorteaktes, sms-berichten en klachtbrieven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 18 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde en dat van uw familieleden en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. U ging in beroep en uw advocaat legde een USB-stick neer met de gehoren alsook de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van u en (...). Daarnaast legde uw advocaat het zogenaamde dossier neer van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador'. Op 7 oktober 2021 trok het CGVS haar beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan vooreerst geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat jullie (onderling) geen consistente verklaringen weten af te leggen alsook door het feit dat uw kennis en die van uw familieleden over tal van zaken zeer gebrekkig is gebleken. Uw vrouw stelt dat het plan met de politie niet doorging omdat de ontvoering plaatsvond echter maakt zij geen enkele melding van het feit als zou u diegene zijn geweest die de samenwerking

stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat uw veiligheid niet kon gegarandeerd worden (CGVS (...), p.13 & 14). Men moge verwachten dat ze dit wel zou aanhalen aangezien u onmiddellijk betrokken was in deze zaak. Haar gevraagd over wat de onderhandelingen precies gingen die u zou hebben gevoerd met de bende MS moet ze het antwoord schuldig blijven. Of u hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen weet ze evenmin, noch of het altijd dezelfde persoon was die u zou opgebeld hebben. U stelt nochtans dat de bende nooit contact opnam met één en hetzelfde nummer doch dat het meestal wel dezelfde persoon was (CGVS, p.10). Gevraagd of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven moet het CGVS constateren dat uw vrouw ook hierop geen antwoord weet te bieden. Of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die u ontving weet ze ook niet. Wat ze wel weet is dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch kan ze opnieuw niet antwoorden toen de vraag werd gesteld wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn (CGVS (...), p.14 & 15). Hoe dikwijls u naar de inspectrice in kwestie bent gegaan is voor uw vrouw ook een raadsel (CGVS (...), p.14 & 15). Wat betreft de beweerde ontvoering is de kennis van uw vrouw ook opvallend beperkt. Gevraagd of er in het huis, waarheen uw twee broers en schoonbroer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, stelt ze dat niet te weten (CGVS (...), p.19). U evenmin trouwens (CGVS, p.13). Hetzelfde antwoord dient ze te geven op de vraag of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden. Hoewel ze volgens haar wel werden geslagen weet ze niet of dat louter met de vuist was of ook met het gebruik van voorwerpen en/ of wapens (CGVS (...), p.19). U weet verder opvallend genoeg niet eens te zeggen of de politie ooit naar dat huis zou zijn gekomen (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans logisch dat ze dat wel deden, gezien de klacht die uw broers en uw schoonbroer gingen indienen.

Ook de kennis van uw andere familieleden aangaande de hele kwestie is opvallend gelimiteerd. Uw broer R.(...) J.(...) weet niet of de bendeleden die u, toen jullie in de wagen zaten, zouden hebben tegengehouden op dat moment gemaskerd waren (CGVS (...), p.6). Uw vrouw stelt dat de ramen van de auto al open waren toen de bendeleden jullie aanspraken (CGVS (...), p.9). Hem gevraagd of de ramen openstonden toen jullie werden tegengehouden, moet R.(...) J.(...) evenwel het antwoord schuldig blijven. Of de bendeleden jullie bij naam noemden weet hij ook niet. Evenmin weet hij of ze op dat moment reeds melding hadden gemaakt van uw werkzaamheden of deze van uw vrouw (CGVS (...), p.7). Hij weet wél dat de bendeleden gewapend zouden zijn geweest doch kan hij niet zeggen of de bendeleden ook effectief een wapen ter hand namen om jullie te bedreigen. Hoeveel berichten u na die avond zou hebben ontvangen weet hij ook niet (CGVS (...), p.8). Dit is opvallend, gezien u verklaart dat er in totaal maar twee berichten kwamen en een dergelijk aantal niet bepaald moeilijk te onthouden is (CGVS, p.10). U stelt daarnaast dat deze twee berichten kwamen vooraleer u een eerste keer naar de politie ging (CGVS, p.10). Uw broer daarentegen kan dan weer niet zeggen of deze berichten ervoor of erna kwamen (CGVS (...), p.8). Bovendien werd u de vraag gesteld of de bendeleden in deze sms'en herhaalden te weten waar u werkte. U stelt zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig. Daar eindigt de gebrekkige kennis van uw broer R.(...) J.(...) niet. Hij verklaart dat de bende had laten weten dat ze wisten waar uw vrouw (...) werkte, echter gevraagd of ze dit dan via sms deden, antwoordt hij dit niet te weten. Hij weet zelfs niet te zeggen of ze ook effectief hebben vermeld in welk hotel ze precies werkte (CGVS (...), p.10). Gevraagd aan uw broer R.(...) J.(...) of u telkens zou zijn opgebeld geweest door dezelfde persoon moet ook hij aangeven dat hij dat niet weet (CGVS (...), p.10). Evenmin weet hij of u van de sms'en melding maakte bij de politie noch of u na zijn beweerde ontvoering nog bent opgebeld geweest (CGVS (...), p.11). Verder stelt hij bij zijn ontvoering te zijn geslagen met een wapen maar wanneer hem werd gevraagd of de bendeleden ook R.(...) E.(...) en J.(...) A.(...) met een wapen sloegen antwoordt hij dat niet te weten omdat hij dat op dat moment niet kon zien (CGVS (...), p.12). Dit kon achteraf nochtans gemakkelijk achterhaald worden door over het incident te praten met elkaar, wat logisch lijkt aangezien jullie allemaal besloten het land te verlaten.

Ook de echtgenote van uw broer kent bijzonder weinig details. Haar gevraagd of de bendeleden die jullie tegenhielden tijdens de eerste confrontatie ook uw portefeuille vroegen, antwoordt ze dit niet te weten (CGVS (...), p.6). Evenmin weet ze of u de volgende dag al dan niet alleen naar de politie zou zijn gegaan, laat staan of uw eigen echtgenote meeging. Hoeveel telefoontjes u al zou hebben gehad vooraleer u naar de politie trok is voor haar ook een raadsel. Ze weet ook niet hoeveel (dreig)berichten u kreeg. Ook zij kan niet zeggen of u nog opgebeld bent geweest door de bende na de beweerde ontvoering (CGVS (...), p.7). Sterker nog, zij weet niet eens met zekerheid te zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die jullie zouden hebben ondervonden (CGVS (...), p.9). Men mag verwachten dat ze dit wel met zekerheid kan stellen. Haar verder gevraagd waar haar man een eerste keer werd geslagen tijdens de zogezegde ontvoering, nl. in de wagen tijdens de ontvoering of pas in het huis erna, antwoordt ze daar niet bij aanwezig te zijn geweest (CGVS (...), p.10). Ook zij weet niet op welk moment de blinddoeken afgedaan werden (CGVS

(...), p.10). Gevraagd of ze tijdens de ontvoering herhaalden te weten dat haar eigen man bij de bank werkte, antwoordt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS (...), p.10). Hoewel haar man, R.(...), in zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden, is het opvallend dat zijn eigen vrouw de naam van deze straat niet kan geven. Haar gevraagd of haar man klacht ging indienen bij de inspectrice die bezig zou zijn geweest met de afpersingen ten aanzien van jullie familie, moet ze wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p.11). Dat ze dat niet weet is opnieuw verbazingwekkend. U verklaart namelijk expliciet dat u de inspectrice die bezig was met uw zaak 'niet' inlichtte omdat u vermoedde dat ze informatie lekte over de zaak aan de bendes en dat er bijgevolg werd overgegaan tot een ontvoering (CGVS, p.14). Dat uw schoonzus daarvan niet op de hoogte is, ondergraaft eens te meer het geloof in jullie asielrelaas.

Ook de kennis van uw broer J.(...) A.(...) stelt teleur. Hij stelt vooreerst dat de bendeleden die u tegenhielden op de bewuste avond zeiden dat ze wisten waar Karla, uw echtgenote, werkte (CGVS (...), p.6). Opvallend, want ú stelt dat de bendeleden toen niets vermeldden van het werk van uw vrouw, dat zouden ze pas nadien hebben gedaan in een sms (CGVS, p.7 & 10). U verklaart verder dat de bendeleden nooit een plaats voorstelden om over te gaan tot de geldtransactie (CGVS, p.11), echter denkt Julio Alexander dat er wel al een plaats werd afgesproken (CGVS (...), p.8). Hij weet verder niet of u ooit uw werkgever zou geïnformeerd hebben over uw samenwerking met de politie noch of u tegen uw baas zou gezegd hebben dat er een ontvoering had plaatsgevonden (CGVS (...), p.9 & 10). Ook hij weet niet of u al dan niet telkens door dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS (...), p.10 & 11).

Uw schoonbroer R.(...) weet verder niet te zeggen of u tijdens het hele gebeuren politiebescherming zou hebben gekregen (CGVS (...), p.7). Hij stelt, in tegenstelling tot u, dat u wel degelijk nog sms-berichten kreeg nadat u aangifte bent gaan doen (CGVS (...), p.7). Dat u en uw familieleden zodanig slecht op de hoogte zijn van tal van elementen en jullie elkaar tegenspreken over enkele bijzonder essentiële gebeurtenissen ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Uw advocaat haalt in het verzoekschrift ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS aan dat uw familieleden geen details kunnen kennen van incidenten waar ze niet fysiek bij aanwezig zouden zijn geweest doch is dit geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat ze bovenstaande zaken, bezwaarlijk details te noemen, wel degelijk kennen gezien dit volgens jullie de reden is dat u en uw familieleden de zeer ingrijpende beslissing namen om jullie land van herkomst te verlaten. Men moge verwachten dat ze zich wel degelijk laten informeren en elkaar hebben ingelicht over al de gebeurtenissen die volgens jullie hebben plaatsgevonden.

Nog andere zaken bevestigen dat geen verder geloof kan gehecht worden aan de problemen die jullie verklaren te hebben gekend met de bende MS. Zo is de logica in jullie relaas ver zoek. De bendeleden zouden u initieel twee dagen hebben gegeven om geld te betalen doch bleef u de betaling maar uitstellen en dit op aanraden van de politie, zo verklaart u. De politie wou een operatie opzetten waarbij deels vals geld werd overhandigd en ze zo konden overgaan tot een arrestatie van de bendeleden. U stopte na enige tijd de samenwerking met de politie omdat deze had laten blijken dat ze mogelijks enkele personen konden arresteren maar dat u daarna nog steeds niet veilig zou zijn, gaat u verder (CGVS, p.4-6). Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de politie er op stond dat u de transactie maar bleef uitstellen, gezien het plan om deels echt en deels vals geld te geven reeds op poten was gezet. Integendeel, zo konden de bendeleden hun ongeduld verliezen en kon het plan op die manier in het water vallen. Dat u plots de samenwerking met de politie stopzette omdat u besepte dat u ook na de operatie nog niet veilig zou zijn, verbaast evenzeer. Dit had u evengoed bij aanvang van het beweerde plan hebben kunnen inzien (CGVS, p.9). Daarenboven had u klaarblijkelijk geen tweede plan klaar, u verklaart simpelweg dat u na de stopzetting van de samenwerking met de politie met de bende bleef bellen en om uitstel bleef vragen. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familieleden op dat moment al op de vlucht zouden slaan, wetende dat jullie veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Dat jullie dat niet deden doet verbazen en strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt. Zelfs na de beweerde ontvoering hadden jullie klaarblijkelijk geen haast. De ontvoering vond volgens jullie plaats op 9 oktober 2019 (CGVS, p.3) doch blijkt dat u en uw vrouw pas op 22 oktober 2019 een paspoort gingen halen. Hierna duurde het tot 18 november 2019 tot jullie het land verlieten. Dat jullie niet bepaald haast aan de dag legden om jullie land van herkomst te verlaten onderlijnt eens te meer dat u er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging door een nietsontziende bende diende te koesteren.

Verder wordt gewezen op het weinig logische karakter van jullie handelingen. U verklaart te zijn tegengehouden geweest door de bende dichtbij de woning van uw moeder waarna de bendeleden tegen u zeiden dat ze informatie over haar hadden (CGVS, p.4-6). Dat uw moeder dan nog op diezelfde plaats bleef wonen tot de ontvoering van uw twee broers en schoonbroer, die zou hebben

plaatsgevonden net geen drie weken later, is verre van logisch te noemen. Men moge verwachten dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk of toch vrij snel haar huis verlaat. Hetzelfde gaat op voor u, uw vrouw en uw broer R.(...) J.(...). U verklaart dat de bendeleden op de hoogte waren waar jullie werkten. Dat jullie dan bleven werken op diezelfde plaatsen tot na de ontvoering is niet bepaald in de lijn der verwachtingen. Te meer omdat jullie op de hoogte waren dat u de eisen van de bende bleef uitstellen en zij zo mogelijks op repercussies uitwaren. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de bende MS.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw familieleden neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Verder leggen jullie twee klachten neer die werden ingediend bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen. Ook de sms'en die u neerlegt weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen in El Salvador, kan minstens worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.

De USB-stick en de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van u en (...) weten evenmin een ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. De volgens jullie verkeerde vertalingen hebben betrekking op verklaringen waar in deze beslissing niet naar verwezen wordt. Ook het dossier dat afkomstig zou zijn van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador' wijzigt de motieven van de beslissing niet. Opnieuw wordt opgemerkt dat er louter akte werd genomen van u die klacht ging indienen bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Zo staat expliciet te lezen dat 'tot op heden de deelname van iemand aan het misdrijf van afpersing, noch het bestaan van desbetreffend misdrijf is

bewezen'. De bewijskracht van een klacht is bovendien per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht en deze documenten kunnen dan ook geen garanties bieden inzake de (waarheids)getrouwheid van de inhoud van de vermelde klacht.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Deze opmerkingen werden onderzocht en meegenomen in uw beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op 27 juli 1993. U kwam naar België samen met uw man (...), uw broer (...), twee broers van uw man ((...)& (...)), de vrouw van (...) ((...) CG 19/26622B) en het kind dat zij samen hebben. U werkte als accountmanager in het hotel 'Beverly Hills'.

Op 19 september 2019 zat u in de wagen met uw man en uw broer (...) toen jullie werden tegengehouden door leden van de bende "MS". Ze eisten 10.000 dollar van (...) en wilden dat hij dit betaalde binnen de twee dagen. De ochtend nadien werd (...) opgebeld door dezelfde bende. Hij kreeg van hen ook berichten via de gsm. De dag na de confrontatie ging (...) naar de politie om aangifte te doen. De politie stelde een plan op om deze bendeleden te klissen. (...) diende de bende aan het lijntje te houden en de betaling van het afpersingsgeld zo lang als mogelijk uit te stellen. Een overdracht van het geld zou plaatsvinden, met deels vals geld en deels echt geld, en op dat moment zou de politie deze personen arresteren.

Zo ver kwam het niet. Op 9 oktober 2019 werden (...), (...) en (...) tegengehouden door bendeleden. De bendeleden hadden zich vergist. Hun doel was om (...) te ontvoeren omdat die nog steeds geen geld had betaald. De belagers namen hen alledrie mee naar een huis en sloegen hen. Op een gegeven moment luidden politiesirenes en zetten de bendeleden het op een lopen, waardoor uw familieleden konden ontsnappen. Jullie besloten dat het veiliger was om El Salvador te verlaten, wat jullie samen deden op 18 november 2019. Jullie namen het vliegtuig naar Frankrijk, met een transit in Mexico en Duitsland, en reden van hieruit per bus naar België, waar jullie aankwamen op 21 november 2019. Op 27 november 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest opnieuw te worden gevisieerd door de bende MS.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie identiteitskaarten, een huwelijksakte, geboorteaktes, sms-berichten en klachtbrieven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 18 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde en dat van uw familieleden en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. U ging in beroep en uw advocaat legde een USB-stick neer met de gehoren alsook de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van uw man en (...). Daarnaast legde uw advocaat het zogenaamde dossier neer van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador'. Op 7 oktober 2021 trok het CGVS haar beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw man (...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan vooreerst geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat jullie (onderling) geen consistente verklaringen weten af te leggen alsook door het feit dat uw kennis en die van uw familieleden over tal van zaken zeer gebrekkig is gebleken. Uw vrouw stelt dat het plan met de politie niet doorging omdat de ontvoering plaatsvond echter maakt zij geen enkele melding van het feit als zou u diegene zijn geweest die de samenwerking stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat uw veiligheid niet kon gegarandeerd worden (CGVS (...), p.13 & 14). Men moge verwachten dat ze dit wel zou aanhalen aangezien u onmiddellijk betrokken was in deze zaak. Haar gevraagd over wat de onderhandelingen precies gingen die u zou hebben gevoerd met de bende MS moet ze het antwoord schuldig blijven. Of u hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen weet ze evenmin, noch of het altijd dezelfde persoon was die u zou opgebeld hebben. U stelt nochtans dat de bende nooit contact opnam met één en hetzelfde nummer doch dat het meestal wel dezelfde persoon was (CGVS, p.10). Gevraagd of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven moet het CGVS constateren dat uw vrouw ook hierop geen antwoord weet te bieden. Of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die u ontving weet ze ook niet. Wat ze wel weet is dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch kan ze opnieuw niet antwoorden toen de vraag werd gesteld wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn (CGVS (...), p.14 & 15). Hoe dikwijls u naar de inspectrice in kwestie bent gegaan is voor uw vrouw ook een raadsel (CGVS (...), p.14 & 15). Wat betreft de beweerde ontvoering is de kennis van uw vrouw ook opvallend beperkt. Gevraagd of er in het huis, waarheen uw twee broers en schoonbroer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, stelt ze dat niet te weten (CGVS (...), p.19). U evenmin trouwens (CGVS, p.13). Hetzelfde antwoord dient ze te geven op de vraag of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden. Hoewel ze volgens haar wel werden geslagen weet ze niet of dat louter met de vuist was of ook met het gebruik van voorwerpen en/ of wapens (CGVS (...), p.19). U weet verder opvallend genoeg niet eens te zeggen of de politie ooit naar dat huis zou zijn gekomen (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans logisch dat ze dat wel deden, gezien de klacht die uw broers en uw schoonbroer gingen indienen.

Ook de kennis van uw andere familieleden aangaande de hele kwestie is opvallend gelimiteerd. Uw broer R.(...) J.(...) weet niet of de bendeleden die u, toen jullie in de wagen zaten, zouden hebben tegengehouden op dat moment gemaskerd waren (CGVS (...), p.6). Uw vrouw stelt dat de ramen van de auto al open waren toen de bendeleden jullie aanspraken (CGVS (...), p.9). Hem gevraagd of de ramen openstonden toen jullie werden tegengehouden, moet R.(...) J.(...) evenwel het antwoord schuldig blijven. Of de bendeleden jullie bij naam noemden weet hij ook niet. Evenmin weet hij of ze op dat moment reeds melding hadden gemaakt van uw werkzaamheden of deze van uw vrouw (CGVS (...), p.7). Hij weet wél dat de bendeleden gewapend zouden zijn geweest doch kan hij niet zeggen of de bendeleden ook effectief een wapen ter hand namen om jullie te bedreigen. Hoeveel berichten u na die avond zou hebben ontvangen weet hij ook niet (CGVS (...), p.8). Dit is opvallend, gezien u verklaart dat er in totaal maar twee berichten kwamen en een dergelijk aantal niet bepaald moeilijk te onthouden is (CGVS, p.10). U stelt daarnaast dat deze twee berichten kwamen vooraleer u een eerste keer naar de politie ging (CGVS, p.10). Uw broer daarentegen kan dan weer niet zeggen of deze berichten ervoor of erna kwamen (CGVS (...), p.8). Bovendien werd u de vraag gesteld of de bendeleden in deze sms'en herhaalden te weten waar u werkte. U stelt zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig. Daar eindigt de gebrekkige kennis van uw broer R.(...) J.(...) niet. Hij verklaart dat de bende had laten weten dat ze wisten waar uw vrouw (...) werkte, echter gevraagd of ze dit dan via sms deden, antwoordt hij dit niet te weten. Hij weet zelfs niet te zeggen of ze ook effectief hebben vermeld in

welk hotel ze precies werkte (CGVS (...), p.10). Gevraagd aan uw broer R.(...) J.(...) of u telkens zou zijn opgebeld geweest door dezelfde persoon moet ook hij aangeven dat hij dat niet weet (CGVS (...), p.10). Evenmin weet hij of u van de sms'en melding maakte bij de politie noch of u na zijn beweerde ontvoering nog bent opgebeld geweest (CGVS (...), p.11). Verder stelt hij bij zijn ontvoering te zijn geslagen met een wapen maar wanneer hem werd gevraagd of de bendeleden ook R.(...) E.(...) en J.(...) A.(...) met een wapen sloegen antwoordt hij dat niet te weten omdat hij dat op dat moment niet kon zien (CGVS (...), p.12). Dit kon achteraf nochtans gemakkelijk achterhaald worden door over het incident te praten met elkaar, wat logisch lijkt aangezien jullie allemaal besloten het land te verlaten.

Ook de echtgenote van uw broer kent bijzonder weinig details. Haar gevraagd of de bendeleden die jullie tegenhielden tijdens de eerste confrontatie ook uw portefeuille vroegen, antwoordt ze dit niet te weten (CGVS (...), p.6). Evenmin weet ze of u de volgende dag al dan niet alleen naar de politie zou zijn gegaan, laat staan of uw eigen echtgenote meeging. Hoeveel telefoontjes u al zou hebben gehad vooraleer u naar de politie trok is voor haar ook een raadsel. Ze weet ook niet hoeveel (dreig)berichten u kreeg. Ook zij kan niet zeggen of u nog opgebeld bent geweest door de bende na de beweerde ontvoering (CGVS (...), p.7). Sterker nog, zij weet niet eens met zekerheid te zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die jullie zouden hebben ondervonden (CGVS (...), p.9). Men mag verwachten dat ze dit wel met zekerheid kan stellen. Haar verder gevraagd waar haar man een eerste keer werd geslagen tijdens de zogezegde ontvoering, nl. in de wagen tijdens de ontvoering of pas in het huis erna, antwoordt ze daar niet bij aanwezig te zijn geweest (CGVS (...), p.10). Ook zij weet niet op welk moment de blinddoeken afgedaan werden (CGVS (...), p.10). Gevraagd of ze tijdens de ontvoering herhaalden te weten dat haar eigen man bij de bank werkte, antwoordt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS (...), p.10). Hoewel haar man, R.(...), in zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden, is het opvallend dat zijn eigen vrouw de naam van deze straat niet kan geven. Haar gevraagd of haar man klacht ging indienen bij de inspectrice die bezig zou zijn geweest met de afpersingen ten aanzien van jullie familie, moet ze wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p.11). Dat ze dat niet weet is opnieuw verbazingwekkend. U verklaart namelijk expliciet dat u de inspectrice die bezig was met uw zaak 'niet' inlichtte omdat u vermoedde dat ze informatie lekte over de zaak aan de bendes en dat er bijgevolg werd overgegaan tot een ontvoering (CGVS, p.14). Dat uw schoonzus daarvan niet op de hoogte is, ondergraaft eens te meer het geloof in jullie asielrelaas.

Ook de kennis van uw broer J.(...) A.(...) stelt teleur. Hij stelt vooreerst dat de bendeleden die u tegenhielden op de bewuste avond zeiden dat ze wisten waar Karla, uw echtgenote, werkte (CGVS (...), p.6). Opvallend, want ú stelt dat de bendeleden toen niets vermeldden van het werk van uw vrouw, dat zouden ze pas nadien hebben gedaan in een sms (CGVS, p.7 & 10). U verklaart verder dat de bendeleden nooit een plaats voorstelden om over te gaan tot de geldtransactie (CGVS, p.11), echter denkt Julio Alexander dat er wel al een plaats werd afgesproken (CGVS (...), p.8). Hij weet verder niet of u ooit uw werkgever zou geïnformeerd hebben over uw samenwerking met de politie noch of u tegen uw baas zou gezegd hebben dat er een ontvoering had plaatsgevonden (CGVS (...), p.9 & 10). Ook hij weet niet of u al dan niet telkens door dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS (...), p.10 & 11).

Uw schoonbroer R.(...) weet verder niet te zeggen of u tijdens het hele gebeuren politiebescherming zou hebben gekregen (CGVS (...), p.7). Hij stelt, in tegenstelling tot u, dat u wel degelijk nog sms-berichten kreeg nadat u aangifte bent gaan doen (CGVS (...), p.7). Dat u en uw familieleden zodanig slecht op de hoogte zijn van tal van elementen en jullie elkaar tegenspreken over enkele bijzonder essentiële gebeurtenissen ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Uw advocaat haalt in het verzoekschrift ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS aan dat uw familieleden geen details kunnen kennen van incidenten waar ze niet fysiek bij aanwezig zouden zijn geweest doch is dit geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat ze bovenstaande zaken, bezwaarlijk details te noemen, wel degelijk kennen gezien dit volgens jullie de reden is dat u en uw familieleden de zeer ingrijpende beslissing namen om jullie land van herkomst te verlaten. Men moge verwachten dat ze zich wel degelijk laten informeren en elkaar hebben ingelicht over al de gebeurtenissen die volgens jullie hebben plaatsgevonden.

Nog andere zaken bevestigen dat geen verder geloof kan gehecht worden aan de problemen die jullie verklaren te hebben gekend met de bende MS. Zo is de logica in jullie relaas ver zoek. De bendeleden zouden u initieel twee dagen hebben gegeven om geld te betalen doch bleef u de betaling maar uitstellen en dit op aanraden van de politie, zo verklaart u. De politie wou een operatie opzetten waarbij deels vals geld werd overhandigd en ze zo konden overgaan tot een arrestatie van de bendeleden. U stopte na enige tijd de samenwerking met de politie omdat deze had laten blijken dat ze mogelijks enkele personen konden arresteren maar dat u daarna nog steeds niet veilig zou zijn, gaat u verder

(CGVS, p.4-6). Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de politie er op stond dat u de transactie maar bleef uitstellen, gezien het plan om deels echt en deels vals geld te geven reeds op poten was gezet. Integendeel, zo konden de bendeleden hun ongeduld verliezen en kon het plan op die manier in het water vallen. Dat u plots de samenwerking met de politie stopzette omdat u besepte dat u ook na de operatie nog niet veilig zou zijn, verbaast evenzeer. Dit had u evengoed bij aanvang van het beweerde plan hebben kunnen inzien (CGVS, p.9). Daarenboven had u klaarblijkelijk geen tweede plan klaar, u verklaart simpelweg dat u na de stopzetting van de samenwerking met de politie met de bende bleef bellen en om uitstel bleef vragen. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familieleden op dat moment al op de vlucht zouden slaan, wetende dat jullie veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Dat jullie dat niet deden doet verbazen en strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt. Zelfs na de beweerde ontvoering hadden jullie klaarblijkelijk geen haast. De ontvoering vond volgens jullie plaats op 9 oktober 2019 (CGVS, p.3) doch blijkt dat u en uw vrouw pas op 22 oktober 2019 een paspoort gingen halen. Hierna duurde het tot 18 november 2019 tot jullie het land verlieten. Dat jullie niet bepaald haast aan de dag legden om jullie land van herkomst te verlaten onderlijnt eens te meer dat u er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging door een nietsontziende bende diende te koesteren.

Verder wordt gewezen op het weinig logische karakter van jullie handelingen. U verklaart te zijn tegengehouden geweest door de bende dichtbij de woning van uw moeder waarna de bendeleden tegen u zeiden dat ze informatie over haar hadden (CGVS, p.4-6). Dat uw moeder dan nog op diezelfde plaats bleef wonen tot de ontvoering van uw twee broers en schoonbroer, die zou hebben plaatsgevonden net geen drie weken later, is verre van logisch te noemen. Men moge verwachten dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk of toch vrij snel haar huis verlaat. Hetzelfde gaat op voor u, uw vrouw en uw broer R.(...) J.(...). U verklaart dat de bendeleden op de hoogte waren waar jullie werkten. Dat jullie dan bleven werken op diezelfde plaatsen tot na de ontvoering is niet bepaald in de lijn der verwachtingen. Te meer omdat jullie op de hoogte waren dat u de eisen van de bende bleef uitstellen en zij zo mogelijks op repercussies uitwaren. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de bende MS”.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-

integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.** Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw familieleden neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Verder leggen jullie twee klachten neer die werden ingediend bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen. Ook de sms'en die u neerlegt weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen in El Salvador, kan worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.

De USB-stick en de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van uw echtgenoot en (...) weten evenmin een ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. De volgens jullie verkeerde vertalingen hebben betrekking op verklaringen waar in deze beslissing niet naar verwezen wordt. Ook het dossier dat afkomstig zou zijn van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador' wijzigt de motieven van de beslissing niet. Opnieuw wordt opgemerkt dat er louter akte werd genomen van u die klacht ging indienen bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Zo staat expliciet te lezen dat 'tot op heden de deelname van iemand aan het misdrijf van afpersing, noch het bestaan van desbetreffend misdrijf is bewezen'. De bewijskracht van een klacht is bovendien per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht en deze documenten kunnen dan ook geen garanties bieden inzake de (waarheids)getrouwheid van de inhoud van de vermelde klacht.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Deze opmerkingen werden onderzocht en meegenomen in uw beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op 28 april 2000.

U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U kwam naar België samen met uw zus (...), haar man (...), zijn twee broers ((...) & (...)), de vrouw van (...) en het kind dat zij samen hebben. U was nog student en volgde een privé-opleiding in de luchtvaart.

Op 19 september 2019 zat u in de wagen met uw zus en haar man (...), toen jullie werden tegengehouden door leden van de bende "MS". Ze eisten 10.000 dollar van (...) en wilden dat hij dit betaalde binnen de twee dagen. De ochtend nadien werd (...) opgebeld door dezelfde bende. Hij kreeg van hen ook berichten via de gsm. De dag na de confrontatie ging (...) naar de politie om aangifte te doen. De politie stelde een plan op om deze bendeleden te klissen. (...) diende de bende aan het lijntje te houden en de betaling zo lang als mogelijk uit te stellen. Een overdracht zou plaatsvinden, met deels vals geld en deels echt geld, en op dat moment zou de politie deze personen arresteren.

Zo ver kwam het niet. Op 9 oktober 2019 werd u, samen met (...) en (...), tegengehouden door bendeleden. De bendeleden hadden zich vergist. Hun doel was om (...) te ontvoeren omdat hij nog steeds geen geld had betaald. De belagers namen jullie alle drie mee naar een huis en sloegen jullie. Op een gegeven moment luidden politiesirenes en zetten de bendeleden het op een lopen, waardoor jullie konden ontsnappen. Jullie besloten dat het veiliger was om El Salvador te verlaten, wat jullie samen deden op 18 november 2019. Jullie namen het vliegtuig naar Frankrijk, met een transit in Mexico en Duitsland, en reden van hieruit per bus naar België, waar jullie aankwamen op 21 november 2019. Op 27 november 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie identiteitskaarten, een huwelijksakte, geboorteaktes, sms-berichten en klachtbrieven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 18 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde en dat van uw familieleden en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. U ging in beroep en uw advocaat legde een USB-stick neer met de gehoren alsook de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van (...) en (...). Daarnaast legde uw advocaat het zogenaamde dossier neer van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador'. Op 7 oktober 2021 trok het CGVS haar beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtredenen die door de echtgenoot van uw zus (...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtredenen aan. In hoofde van uw schoonbroer werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan vooreerst geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat jullie (onderling) geen consistente verklaringen weten af te leggen alsook door het feit dat uw kennis en die van uw familieleden over tal van zaken zeer gebrekkig is gebleken. Uw vrouw stelt dat het plan met de politie niet doorging omdat de ontvoering plaatsvond echter maakt zij geen enkele melding van het feit als zou u diegene zijn geweest die de samenwerking stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat uw veiligheid niet kon gegarandeerd worden (CGVS (...), p.13 & 14). Men moge verwachten dat ze dit wel zou aanhalen aangezien u onmiddellijk betrokken was in deze zaak. Haar gevraagd over wat de onderhandelingen precies gingen die u zou hebben gevoerd met de bende MS moet ze het antwoord schuldig blijven. Of u hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen weet ze evenmin, noch of het altijd dezelfde persoon was die u zou opgebeld hebben. U stelt nochtans dat de bende nooit contact opnam met één en hetzelfde nummer doch dat het meestal wel dezelfde persoon was (CGVS, p.10). Gevraagd of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven moet het CGVS constateren dat uw vrouw ook hierop geen antwoord weet te bieden. Of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die u ontving weet ze ook niet. Wat ze wel weet is dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch kan ze opnieuw niet antwoorden toen de vraag werd gesteld wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn (CGVS (...), p.14 & 15). Hoe dikwijls u naar de inspectrice in kwestie bent gegaan is voor uw vrouw ook een raadsel (CGVS (...), p.14 & 15). Wat betreft de beweerde ontvoering is de kennis van uw vrouw ook opvallend beperkt. Gevraagd of er in het huis, waarheen uw twee broers en schoonbroer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, stelt ze dat niet te weten (CGVS (...), p.19). U evenmin trouwens (CGVS, p.13). Hetzelfde antwoord dient ze te geven op de vraag of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden. Hoewel ze volgens haar wel werden geslagen weet ze niet of dat louter met de vuist was of ook met het gebruik van voorwerpen en/ of wapens (CGVS (...), p.19). U weet verder opvallend genoeg niet eens te zeggen of de politie ooit naar dat huis zou zijn gekomen (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans logisch dat ze dat wel deden, gezien de klacht die uw broers en uw schoonbroer gingen indienen.

Ook de kennis van uw andere familieleden aangaande de hele kwestie is opvallend gelimiteerd. Uw broer R.(...) J.(...) weet niet of de bendeleden die u, toen jullie in de wagen zaten, zouden hebben tegengehouden op dat moment gemaskerd waren (CGVS (...), p.6). Uw vrouw stelt dat de ramen van de auto al open waren toen de bendeleden jullie aanspraken (CGVS (...), p.9). Hem gevraagd of de

ramen openstonden toen jullie werden tegengehouden, moet R.(...) J.(...) evenwel het antwoord schuldig blijven. Of de bendeleden jullie bij naam noemden weet hij ook niet. Evenmin weet hij of ze op dat moment reeds melding hadden gemaakt van uw werkzaamheden of deze van uw vrouw (CGVS (...), p.7). Hij weet wél dat de bendeleden gewapend zouden zijn geweest doch kan hij niet zeggen of de bendeleden ook effectief een wapen ter hand namen om jullie te bedreigen. Hoeveel berichten u na die avond zou hebben ontvangen weet hij ook niet (CGVS (...), p.8). Dit is opvallend, gezien u verklaart dat er in totaal maar twee berichten kwamen en een dergelijk aantal niet bepaald moeilijk te onthouden is (CGVS, p.10). U stelt daarnaast dat deze twee berichten kwamen vooraleer u een eerste keer naar de politie ging (CGVS,p.10). Uw broer daarentegen kan dan weer niet zeggen of deze berichten ervoor of erna kwamen (CGVS (...), p.8). Bovendien werd u de vraag gesteld of de bendeleden in deze sms'en herhaalden te weten waar u werkte. U stelt zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig. Daar eindigt de gebrekkige kennis van uw broer R.(...) J.(...) niet. Hij verklaart dat de bende leden laten weten dat ze wisten waar uw vrouw (...) werkte, echter gevraagd of ze dit dan via sms deden, antwoordt hij dit niet te weten. Hij weet zelfs niet te zeggen of ze ook effectief hebben vermeld in welk hotel ze precies werkte (CGVS (...), p.10). Gevraagd aan uw broer R.(...) J.(...) of u telkens zou zijn opgebeld geweest door dezelfde persoon moet ook hij aangeven dat hij dat niet weet (CGVS (...), p.10). Evenmin weet hij of u van de sms'en melding maakte bij de politie noch of u na zijn beweerde ontvoering nog bent opgebeld geweest (CGVS (...), p.11). Verder stelt hij bij zijn ontvoering te zijn geslagen met een wapen maar wanneer hem werd gevraagd of de bendeleden ook R.(...) E.(...) en J.(...) A.(...) met een wapen sloegen antwoordt hij dat niet te weten omdat hij dat op dat moment niet kon zien (CGVS (...), p.12). Dit kon achteraf nochtans gemakkelijk achterhaald worden door over het incident te praten met elkaar, wat logisch lijkt aangezien jullie allemaal besloten het land te verlaten.

Ook de echtgenote van uw broer kent bijzonder weinig details. Haar gevraagd of de bendeleden die jullie tegenhielden tijdens de eerste confrontatie ook uw portefeuille vroegen, antwoordt ze dit niet te weten (CGVS (...), p.6). Evenmin weet ze of u de volgende dag al dan niet alleen naar de politie zou zijn gegaan, laat staan of uw eigen echtgenote meeging. Hoeveel telefoontjes u al zou hebben gehad vooraleer u naar de politie trok is voor haar ook een raadsel. Ze weet ook niet hoeveel (dreig)berichten u kreeg. Ook zij kan niet zeggen of u nog opgebeld bent geweest door de bende nà de beweerde ontvoering (CGVS (...), p.7). Sterker nog, zij weet niet eens met zekerheid te zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die jullie zouden hebben ondervonden (CGVS (...), p.9). Men mag verwachten dat ze dit wel met zekerheid kan stellen. Haar verder gevraagd waar haar man een eerste keer werd geslagen tijdens de zogezegde ontvoering, nl. in de wagen tijdens de ontvoering of pas in het huis erna, antwoordt ze daar niet bij aanwezig te zijn geweest (CGVS (...), p.10). Ook zij weet niet op welk moment de blinddoeken afgedaan werden (CGVS (...), p.10). Gevraagd of ze tijdens de ontvoering herhaalden te weten dat haar eigen man bij de bank werkte, antwoordt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS (...), p.10). Hoewel haar man, R.(...), in zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden, is het opvallend dat zijn eigen vrouw de naam van deze straat niet kan geven. Haar gevraagd of haar man klacht ging indienen bij de inspectrice die bezig zou zijn geweest met de afpersingen ten aanzien van jullie familie, moet ze wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p.11). Dat ze dat niet weet is opnieuw verbazingwekkend. U verklaart namelijk expliciet dat u de inspectrice die bezig was met uw zaak 'niet' inlichtte omdat u vermoedde dat ze informatie lekte over de zaak aan de bendes en dat er bijgevolg werd overgegaan tot een ontvoering (CGVS, p.14). Dat uw schoonzus daarvan niet op de hoogte is, ondergraaft eens te meer het geloof in jullie asielrelaas.

Ook de kennis van uw broer J.(...) A.(...) stelt teleur. Hij stelt vooreerst dat de bendeleden die u tegenhielden op de bewuste avond zeiden dat ze wisten waar Karla, uw echtgenote, werkte (CGVS (...), p.6). Opvallend, want ú stelt dat de bendeleden toen niets vermeldden van het werk van uw vrouw, dat zouden ze pas nadien hebben gedaan in een sms (CGVS, p.7 & 10). U verklaart verder dat de bendeleden nooit een plaats voorstelden om over te gaan tot de geldtransactie (CGVS, p.11), echter denkt Julio Alexander dat er wel al een plaats werd afgesproken (CGVS (...), p.8). Hij weet verder niet of u ooit uw werkgever zou geïnformeerd hebben over uw samenwerking met de politie noch of u tegen uw baas zou gezegd hebben dat er een ontvoering had plaatsgevonden (CGVS (...), p.9 & 10). Ook hij weet niet of u al dan niet telkens door dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS (...), p.10 & 11).

Uw schoonbroer R.(...) weet verder niet te zeggen of u tijdens het hele gebeuren politiebescherming zou hebben gekregen (CGVS (...), p.7). Hij stelt, in tegenstelling tot u, dat u wel degelijk nog sms-berichten kreeg nadat u aangifte bent gaan doen (CGVS (...), p.7). Dat u en uw familieleden zodanig slecht op de hoogte zijn van tal van elementen en jullie elkaar tegenspreken over enkele bijzonder essentiële gebeurtenissen ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Uw advocaat

haalt in het verzoekschrift ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS aan dat uw familieleden geen details kunnen kennen van incidenten waar ze niet fysiek bij aanwezig zouden zijn geweest doch is dit geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat ze bovenstaande zaken, bezwaarlijk details te noemen, wel degelijk kennen gezien dit volgens jullie de reden is dat u en uw familieleden de zeer ingrijpende beslissing namen om jullie land van herkomst te verlaten. Men moge verwachten dat ze zich wel degelijk laten informeren en elkaar hebben ingelicht over al de gebeurtenissen die volgens jullie hebben plaatsgevonden.

Nog andere zaken bevestigen dat geen verder geloof kan gehecht worden aan de problemen die jullie verklaren te hebben gekend met de bende MS. Zo is de logica in jullie relaas ver zoek. De bendeleden zouden u initieel twee dagen hebben gegeven om geld te betalen doch bleef u de betaling maar uitstellen en dit op aanraden van de politie, zo verklaart u. De politie wou een operatie opzetten waarbij deels vals geld werd overhandigd en ze zo konden overgaan tot een arrestatie van de bendeleden. U stopte na enige tijd de samenwerking met de politie omdat deze had laten blijken dat ze mogelijks enkele personen konden arresteren maar dat u daarna nog steeds niet veilig zou zijn, gaat u verder (CGVS, p.4-6). Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de politie er op stond dat u de transactie maar bleef uitstellen, gezien het plan om deels echt en deels vals geld te geven reeds op poten was gezet. Integendeel, zo konden de bendeleden hun ongeduld verliezen en kon het plan op die manier in het water vallen. Dat u plots de samenwerking met de politie stopzette omdat u besepte dat u ook na de operatie nog niet veilig zou zijn, verbaast evenzeer. Dit had u evengoed bij aanvang van het beweerde plan hebben kunnen inzien (CGVS, p.9). Daarenboven had u klaarblijkelijk geen tweede plan klaar, u verklaart simpelweg dat u na de stopzetting van de samenwerking met de politie met de bende bleef bellen en om uitstel bleef vragen. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familieleden op dat moment al op de vlucht zouden slaan, wetende dat jullie veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Dat jullie dat niet deden doet verbazen en strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt. Zelfs na de beweerde ontvoering hadden jullie klaarblijkelijk geen haast. De ontvoering vond volgens jullie plaats op 9 oktober 2019 (CGVS, p.3) doch blijkt dat u en uw vrouw pas op 22 oktober 2019 een paspoort gingen halen. Hierna duurde het tot 18 november 2019 tot jullie het land verlieten. Dat jullie niet bepaald haast aan de dag legden om jullie land van herkomst te verlaten onderlijnt eens te meer dat u er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging door een nietsontziende bende diende te koesteren.

Verder wordt gewezen op het weinig logische karakter van jullie handelingen. U verklaart te zijn tegengehouden geweest door de bende dichtbij de woning van uw moeder waarna de bendeleden tegen u zeiden dat ze informatie over haar hadden (CGVS, p.4-6). Dat uw moeder dan nog op diezelfde plaats bleef wonen tot de ontvoering van uw twee broers en schoonbroer, die zou hebben plaatsgevonden net geen drie weken later, is verre van logisch te noemen. Men moge verwachten dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk of toch vrij snel haar huis verlaat. Hetzelfde gaat op voor u, uw vrouw en uw broer R.(...) J.(...). U verklaart dat de bendeleden op de hoogte waren waar jullie werkten. Dat jullie dan bleven werken op diezelfde plaatsen tot na de ontvoering is niet bepaald in de lijn der verwachtingen. Te meer omdat jullie op de hoogte waren dat u de eisen van de bende bleef uitstellen en zij zo mogelijks op repercussies uitwaren. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de bende MS”.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de

vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw familieleden neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Verder leggen jullie twee klachten neer die werden ingediend bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen. Ook de sms'en die u neerlegt weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen in El Salvador, kan worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.

De USB-stick en de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van (...) en (...) weten evenmin een ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. De volgens jullie verkeerde vertalingen hebben betrekking op verklaringen waar in deze beslissing niet naar verwezen wordt. Ook het dossier dat afkomstig zou zijn van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador' wijzigt de motieven van de beslissing niet. Opnieuw wordt opgemerkt dat er louter akte werd genomen van u die klacht ging indienen bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Zo staat expliciet te lezen dat 'tot op heden de deelname van iemand aan het misdrijf van afpersing, noch het bestaan van desbetreffend misdrijf is bewezen'. De bewijskracht van een klacht is bovendien per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht en deze documenten kunnen dan ook geen garanties bieden inzake de (waarheids)getrouwheid van de inhoud van de vermelde klacht.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Deze opmerkingen werden onderzocht en meegenomen in uw beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de vierde verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op 20 juli 1993. U kwam naar België samen met uw vrouw (...), twee van uw broers (...; (...)), de vrouw van (...), haar broer (...) en uw dochter. U werkte als financieel consultant bij verschillende banken.

Op 19 september 2019 zaten uw broer (...), diens vrouw (...) en haar broer (...) in de wagen toen zij werden tegengehouden door leden van de bende "MS". Ze eisten 10.000 dollar van (...) en wilden dat hij dit betaalde binnen de twee dagen. De ochtend nadien werd hij opgebeld door dezelfde bende. (...) kreeg van hen ook berichten via de gsm. De dag na de confrontatie ging hij naar de politie om aangifte te doen. De politie stelde een plan op om deze bendeleden te klissen. Hij diende de bende aan het lijntje

te houden en de betaling zo lang als mogelijk uit te stellen. Een overdracht zou plaatsvinden, met deels vals geld, deels echt geld, en op dat moment zou de politie deze personen arresteren.

Zo ver kwam het niet. Op 9 oktober 2019 werd u, samen met (...) en (...), tegengehouden door bendeleden. De bendeleden hadden zich vergist. Hun doel was om (...) te ontvoeren omdat hij nog steeds geen geld had betaald. De belagers namen jullie alledrie mee naar een huis en sloegen jullie. Op een gegeven moment luidden politieszirenes en zetten de bendeleden het op een lopen, waardoor jullie konden ontsnappen. Jullie besloten dat het veiliger was om El Salvador te verlaten, wat jullie samen deden op 18 november 2019. Jullie namen het vliegtuig naar Frankrijk, met een transit in Mexico en Duitsland, en reden van hieruit per bus naar België, waar jullie aankwamen op 21 november 2019. Op 27 november 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest opnieuw te worden gevisieerd door de bende MS.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie identiteitskaarten, een huwelijksakte, geboorteaktes, sms-berichten en klachtbrieven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 18 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde en dat van uw familieleden en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. U ging in beroep en uw advocaat legde een USB-stick neer met de gehoren alsook de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van uw broer (...) en uw vrouw. Daarnaast legde uw advocaat het zogenaamde dossier neer van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador'. Op 7 oktober 2021 trok het CGVS haar beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtredenen die door uw broer (...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtredenen aan. In hoofde van uw broer werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan vooreerst geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat jullie (onderling) geen consistente verklaringen weten af te leggen alsook door het feit dat uw kennis en die van uw familieleden over tal van zaken zeer gebrekkig is gebleken. Uw vrouw stelt dat het plan met de politie niet doorging omdat de ontvoering plaatsvond echter maakt zij geen enkele melding van het feit als zou u diegene zijn geweest die de samenwerking stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat uw veiligheid niet kon gegarandeerd worden (CGVS (...), p.13 & 14). Men moge verwachten dat ze dit wel zou aanhalen aangezien u onmiddellijk betrokken was in deze zaak. Haar gevraagd over wat de onderhandelingen precies gingen die u zou hebben gevoerd met de bende MS moet ze het antwoord schuldig blijven. Of u hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen weet ze evenmin, noch of het altijd dezelfde persoon was die u zou opgebeld hebben. U stelt nochtans dat de bende nooit contact opnam met één en hetzelfde nummer doch dat het meestal wel dezelfde persoon was (CGVS, p.10). Gevraagd of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven moet het CGVS constateren dat uw vrouw ook

hierop geen antwoord weet te bieden. Of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die u ontving weet ze ook niet. Wat ze wel weet is dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch kan ze opnieuw niet antwoorden toen de vraag werd gesteld wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn (CGVS (...), p.14 & 15). Hoe dikwijls u naar de inspectrice in kwestie bent gegaan is voor uw vrouw ook een raadsel (CGVS (...), p.14 & 15). Wat betreft de beweerde ontvoering is de kennis van uw vrouw ook opvallend beperkt. Gevraagd of er in het huis, waarheen uw twee broers en schoonbroer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, stelt ze dat niet te weten (CGVS (...), p.19). U evenmin trouwens (CGVS, p.13). Hetzelfde antwoord dient ze te geven op de vraag of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden. Hoewel ze volgens haar wel werden geslagen weet ze niet of dat louter met de vuist was of ook met het gebruik van voorwerpen en/ of wapens (CGVS (...), p.19). U weet verder opvallend genoeg niet eens te zeggen of de politie ooit naar dat huis zou zijn gekomen (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans logisch dat ze dat wel deden, gezien de klacht die uw broers en uw schoonbroer gingen indienen.

Ook de kennis van uw andere familieleden aangaande de hele kwestie is opvallend gelimiteerd. Uw broer R.(...) J.(...) weet niet of de bendeleden die u, toen jullie in de wagen zaten, zouden hebben tegengehouden op dat moment gemaskerd waren (CGVS (...), p.6). Uw vrouw stelt dat de ramen van de auto al open waren toen de bendeleden jullie aanspraken (CGVS (...), p.9). Hem gevraagd of de ramen openstonden toen jullie werden tegengehouden, moet R.(...) J.(...) evenwel het antwoord schuldig blijven. Of de bendeleden jullie bij naam noemden weet hij ook niet. Evenmin weet hij of ze op dat moment reeds melding hadden gemaakt van uw werkzaamheden of deze van uw vrouw (CGVS (...), p.7). Hij weet wél dat de bendeleden gewapend zouden zijn geweest doch kan hij niet zeggen of de bendeleden ook effectief een wapen ter hand namen om jullie te bedreigen. Hoeveel berichten u na die avond zou hebben ontvangen weet hij ook niet (CGVS (...), p.8). Dit is opvallend, gezien u verklaart dat er in totaal maar twee berichten kwamen en een dergelijk aantal niet bepaald moeilijk te onthouden is (CGVS, p.10). U stelt daarnaast dat deze twee berichten kwamen vooraleer u een eerste keer naar de politie ging (CGVS, p.10). Uw broer daarentegen kan dan weer niet zeggen of deze berichten ervoor of erna kwamen (CGVS (...), p.8). Bovendien werd u de vraag gesteld of de bendeleden in deze sms'en herhaalden te weten waar u werkte. U stelt zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig. Daar eindigt de gebrekkige kennis van uw broer R.(...) J.(...) niet. Hij verklaart dat de bende had laten weten dat ze wisten waar uw vrouw (...) werkte, echter gevraagd of ze dit dan via sms deden, antwoordt hij dit niet te weten. Hij weet zelfs niet te zeggen of ze ook effectief hebben vermeld in welk hotel ze precies werkte (CGVS (...), p.10). Gevraagd aan uw broer R.(...) J.(...) of u telkens zou zijn opgebeld geweest door dezelfde persoon moet ook hij aangeven dat hij dat niet weet (CGVS (...), p.10). Evenmin weet hij of u van de sms'en melding maakte bij de politie noch of u na zijn beweerde ontvoering nog bent opgebeld geweest (CGVS (...), p.11). Verder stelt hij bij zijn ontvoering te zijn geslagen met een wapen maar wanneer hem werd gevraagd of de bendeleden ook R.(...) E.(...) en J.(...) A.(...) met een wapen sloegen antwoordt hij dat niet te weten omdat hij dat op dat moment niet kon zien (CGVS (...), p.12). Dit kon achteraf nochtans gemakkelijk achterhaald worden door over het incident te praten met elkaar, wat logisch lijkt aangezien jullie allemaal besloten het land te verlaten.

Ook de echtgenote van uw broer kent bijzonder weinig details. Haar gevraagd of de bendeleden die jullie tegenhielden tijdens de eerste confrontatie ook uw portefeuille vroegen, antwoordt ze dit niet te weten (CGVS (...), p.6). Evenmin weet ze of u de volgende dag al dan niet alleen naar de politie zou zijn gegaan, laat staan of uw eigen echtgenote meeging. Hoeveel telefoontjes u al zou hebben gehad vooraleer u naar de politie trok is voor haar ook een raadsel. Ze weet ook niet hoeveel (dreig)berichten u kreeg. Ook zij kan niet zeggen of u nog opgebeld bent geweest door de bende na de beweerde ontvoering (CGVS (...), p.7). Sterker nog, zij weet niet eens met zekerheid te zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die jullie zouden hebben ondervonden (CGVS (...), p.9). Men mag verwachten dat ze dit wel met zekerheid kan stellen. Haar verder gevraagd waar haar man een eerste keer werd geslagen tijdens de zogezegde ontvoering, nl. in de wagen tijdens de ontvoering of pas in het huis erna, antwoordt ze daar niet bij aanwezig te zijn geweest (CGVS (...), p.10). Ook zij weet niet op welk moment de blinddoeken afgedaan werden (CGVS (...), p.10). Gevraagd of ze tijdens de ontvoering herhaalden te weten dat haar eigen man bij de bank werkte, antwoordt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS (...), p.10). Hoewel haar man, R.(...), in zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden, is het opvallend dat zijn eigen vrouw de naam van deze straat niet kan geven. Haar gevraagd of haar man klacht ging indienen bij de inspectrice die bezig zou zijn geweest met de afpersingen ten aanzien van jullie familie, moet ze wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p.11). Dat ze dat niet weet is opnieuw verbazingwekkend. U verklaart namelijk expliciet dat u de inspectrice die bezig was met uw zaak 'niet' inlichtte omdat u vermoedde dat ze informatie lekte over de zaak aan de bendes en dat er

bijgevolg werd overgegaan tot een ontvoering (CGVS, p.14). Dat uw schoonzus daarvan niet op de hoogte is, ondergraaft eens te meer het geloof in jullie asielrelaas.

Ook de kennis van uw broer J.(...) A.(...) stelt teleur. Hij stelt vooreerst dat de benedeleden die u tegenhielden op de bewuste avond zeiden dat ze wisten waar Karla, uw echtgenote, werkte (CGVS (...), p.6). Opvallend, want ú stelt dat de benedeleden toen niets vermeldden van het werk van uw vrouw, dat zouden ze pas nadien hebben gedaan in een sms (CGVS, p.7 & 10). U verklaart verder dat de benedeleden nooit een plaats voorstelden om over te gaan tot de geldtransactie (CGVS, p.11), echter denkt Julio Alexander dat er wel al een plaats werd afgesproken (CGVS (...), p.8). Hij weet verder niet of u ooit uw werkgever zou geïnformeerd hebben over uw samenwerking met de politie noch of u tegen uw baas zou gezegd hebben dat er een ontvoering had plaatsgevonden (CGVS (...), p.9 & 10). Ook hij weet niet of u al dan niet telkens door dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS (...), p.10 & 11).

Uw schoonbroer R.(...) weet verder niet te zeggen of u tijdens het hele gebeuren politiebescherming zou hebben gekregen (CGVS (...), p.7). Hij stelt, in tegenstelling tot u, dat u wel degelijk nog sms-berichten kreeg nadat u aangifte bent gaan doen (CGVS (...), p.7). Dat u en uw familieleden zodanig slecht op de hoogte zijn van tal van elementen en jullie elkaar tegenspreken over enkele bijzonder essentiële gebeurtenissen ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Uw advocaat haalt in het verzoekschrift ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS aan dat uw familieleden geen details kunnen kennen van incidenten waar ze niet fysiek bij aanwezig zouden zijn geweest doch is dit geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat ze bovenstaande zaken, bezwaarlijk details te noemen, wel degelijk kennen gezien dit volgens jullie de reden is dat u en uw familieleden de zeer ingrijpende beslissing namen om jullie land van herkomst te verlaten. Men moge verwachten dat ze zich wel degelijk laten informeren en elkaar hebben ingelicht over al de gebeurtenissen die volgens jullie hebben plaatsgevonden.

Nog andere zaken bevestigen dat geen verder geloof kan gehecht worden aan de problemen die jullie verklaren te hebben gekend met de bende MS. Zo is de logica in jullie relaas ver zoek. De benedeleden zouden u initieel twee dagen hebben gegeven om geld te betalen doch bleef u de betaling maar uitstellen en dit op aanraden van de politie, zo verklaart u. De politie wou een operatie opzetten waarbij deels vals geld werd overhandigd en ze zo konden overgaan tot een arrestatie van de benedeleden. U stopte na enige tijd de samenwerking met de politie omdat deze had laten blijken dat ze mogelijks enkele personen konden arresteren maar dat u daarna nog steeds niet veilig zou zijn, gaat u verder (CGVS, p.4-6). Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de politie er op stond dat u de transactie maar bleef uitstellen, gezien het plan om deels echt en deels vals geld te geven reeds op poten was gezet. Integendeel, zo konden de benedeleden hun ongeduld verliezen en kon het plan op die manier in het water vallen. Dat u plots de samenwerking met de politie stopzette omdat u besepte dat u ook na de operatie nog niet veilig zou zijn, verbaast evenzeer. Dit had u evengoed bij aanvang van het beweerde plan hebben kunnen inzien (CGVS, p.9). Daarenboven had u klaarblijkelijk geen tweede plan klaar, u verklaart simpelweg dat u na de stopzetting van de samenwerking met de politie met de bende bleef bellen en om uitstel bleef vragen. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familieleden op dat moment al op de vlucht zouden slaan, wetende dat jullie veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Dat jullie dat niet deden doet verbazen en strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt. Zelfs na de beweerde ontvoering hadden jullie klaarblijkelijk geen haast. De ontvoering vond volgens jullie plaats op 9 oktober 2019 (CGVS, p.3) doch blijkt dat u en uw vrouw pas op 22 oktober 2019 een paspoort gingen halen. Hierna duurde het tot 18 november 2019 tot jullie het land verlieten. Dat jullie niet bepaald haast aan de dag legden om jullie land van herkomst te verlaten onderlijnt eens te meer dat u er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging door een nietsontziende bende diende te koesteren.

Verder wordt gewezen op het weinig logische karakter van jullie handelingen. U verklaart te zijn tegengehouden geweest door de bende dichtbij de woning van uw moeder waarna de benedeleden tegen u zeiden dat ze informatie over haar hadden (CGVS, p.4-6). Dat uw moeder dan nog op diezelfde plaats bleef wonen tot de ontvoering van uw twee broers en schoonbroer, die zou hebben plaatsgevonden net geen drie weken later, is verre van logisch te noemen. Men moge verwachten dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk of toch vrij snel haar huis verlaat. Hetzelfde gaat op voor u, uw vrouw en uw broer R.(...) J.(...). U verklaart dat de benedeleden op de hoogte waren waar jullie werkten. Dat jullie dan bleven werken op diezelfde plaatsen tot na de ontvoering is niet bepaald in de lijn der verwachtingen. Te meer omdat jullie op de hoogte waren dat u de eisen van de bende bleef uitstellen en zij zo mogelijks op repercussies uitwaren. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de bende MS”.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw familieleden neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Verder leggen jullie twee klachten neer die werden ingediend bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen. Ook de sms'en die u neerlegt weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen in El Salvador, kan worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.

De USB-stick en de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van (...) en (...) weten evenmin een ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. De volgens jullie verkeerde vertalingen hebben betrekking op verklaringen waar in deze beslissing niet naar verwezen wordt. Ook het dossier dat afkomstig zou zijn van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador' wijzigt de motieven van de beslissing niet. Opnieuw wordt opgemerkt dat er louter akte werd genomen van u die klacht ging indienen bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Zo staat expliciet te lezen dat 'tot op heden de deelname van iemand aan het misdrijf van afpersing, noch het bestaan van desbetreffend misdrijf is bewezen'. De bewijskracht van een klacht is bovendien per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht en deze documenten kunnen dan ook geen garanties bieden inzake de (waarheidsgetrouwheid van de) inhoud van de vermelde klacht.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Deze opmerkingen werden onderzocht en meegenomen in uw beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de vijfde verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Cuscatlán op 1 oktober 1989. U kwam naar België samen met uw man (...), twee van zijn broers (...), de vrouw van (...), haar broer (...) en uw dochter.

Op 19 september 2019 zaten (...), diens vrouw (...) en haar broer (...) in de wagen toen zij werden tegengehouden door leden van de bende “MS”. Ze eisten 10.000 dollar van (...) en wilden dat hij dit betaalde binnen de twee dagen. De ochtend nadien werd hij opgebeld door dezelfde bende. (...) kreeg van hen ook berichten via de gsm. De dag na de confrontatie ging hij naar de politie om aangifte te doen. De politie stelde een plan op om deze bendeleden te klissen. Hij diende de bende aan het lijntje te houden en de betaling zo lang als mogelijk uit te stellen. Een overdracht zou plaatsvinden, met deels vals geld en deels echt geld, en op dat moment zou de politie deze personen arresteren.

Zo ver kwam het niet. Op 9 oktober 2019 werd uw man, samen met (...) en (...), tegengehouden door bendeleden. De bendeleden hadden zich vergist. Hun doel was om (...) te ontvoeren omdat hij nog steeds geen geld had betaald. De belagers namen hen alle drie mee naar een huis en sloegen hen. Op een gegeven moment luidden politiesirenes en zetten de bendeleden het op een lopen, waardoor uw familieleden konden ontsnappen. Jullie besloten dat het veiliger was om El Salvador te verlaten, wat jullie samen deden op 18 november 2019. Jullie namen het vliegtuig naar Frankrijk, met een transit in Mexico en Duitsland, en reden van hieruit per bus naar België, waar jullie aankwamen op 21 november 2019. Op 27 november 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest opnieuw te worden gevisieerd door de bende MS.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie identiteitskaarten, een huwelijksakte, geboorteaktes, sms-berichten en klachtbrieven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 18 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde en dat van uw familieleden en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is. U ging in beroep en uw advocaat legde een USB-stick neer met de gehoren alsook de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouds van u en (...). Daarnaast legde uw advocaat het zogenaamde dossier neer van het ‘Parket-generaal van de Republiek El Salvador’. Op 7 oktober 2021 trok het CGVS haar beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door de broer van uw echtgenoot (...), alsook door uw eigen echtgenoot, werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van de broer van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan vooreerst geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat jullie (onderling) geen consistente verklaringen weten af te leggen alsook door het feit dat uw kennis en die van uw familieleden over tal van zaken zeer gebrekkig is gebleken. Uw vrouw stelt dat het plan met de politie niet doorging omdat de ontvoering plaatsvond echter maakt zij geen enkele melding van het feit als zou u diegene zijn geweest die de samenwerking stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat uw veiligheid niet kon gegarandeerd worden (CGVS (...), p.13 & 14). Men moge verwachten dat ze dit wel zou aanhalen aangezien u onmiddellijk betrokken was in deze zaak. Haar gevraagd over wat de onderhandelingen precies gingen die u zou hebben gevoerd met de bende MS moet ze het antwoord schuldig blijven. Of u hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen weet ze evenmin, noch of het altijd dezelfde persoon was die u zou opgebeld hebben. U stelt nochtans dat de bende nooit contact opnam met één en hetzelfde nummer doch dat het meestal wel dezelfde persoon was (CGVS, p.10). Gevraagd of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven moet het CGVS constateren dat uw vrouw ook hierop geen antwoord weet te bieden. Of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die u ontving weet ze ook niet. Wat ze wel weet is dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch kan ze opnieuw niet antwoorden toen de vraag werd gesteld wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn (CGVS (...), p.14 & 15). Hoe dikwijls u naar de inspectrice in kwestie bent gegaan is voor uw vrouw ook een raadsel (CGVS (...), p.14 & 15). Wat betreft de beweerde ontvoering is de kennis van uw vrouw ook opvallend beperkt. Gevraagd of er in het huis, waarheen uw twee broers en schoonbroer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, stelt ze dat niet te weten (CGVS (...), p.19). U evenmin trouwens (CGVS, p.13). Hetzelfde antwoord dient ze te geven op de vraag of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden. Hoewel ze volgens haar wel werden geslagen weet ze niet of dat louter met de vuist was of ook met het gebruik van voorwerpen en/ of wapens (CGVS (...), p.19). U weet verder opvallend genoeg niet eens te zeggen of de politie ooit naar dat huis zou zijn gekomen (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans logisch dat ze dat wel deden, gezien de klacht die uw broers en uw schoonbroer gingen indienen.

Ook de kennis van uw andere familieleden aangaande de hele kwestie is opvallend gelimiteerd. Uw broer R.(...) J.(...) weet niet of de bendeleden die u, toen jullie in de wagen zaten, zouden hebben tegengehouden op dat moment gemaskerd waren (CGVS (...), p.6). Uw vrouw stelt dat de ramen van de auto al open waren toen de bendeleden jullie aanspraken (CGVS (...), p.9). Hem gevraagd of de ramen openstonden toen jullie werden tegengehouden, moet R.(...) J.(...) evenwel het antwoord schuldig blijven. Of de bendeleden jullie bij naam noemden weet hij ook niet. Evenmin weet hij of ze op dat moment reeds melding hadden gemaakt van uw werkzaamheden of deze van uw vrouw (CGVS (...), p.7). Hij weet wél dat de bendeleden gewapend zouden zijn geweest doch kan hij niet zeggen of de bendeleden ook effectief een wapen ter hand namen om jullie te bedreigen. Hoeveel berichten u na die avond zou hebben ontvangen weet hij ook niet (CGVS (...), p.8). Dit is opvallend, gezien u verklaart dat er in totaal maar twee berichten kwamen en een dergelijk aantal niet bepaald moeilijk te onthouden is (CGVS, p.10). U stelt daarnaast dat deze twee berichten kwamen vooraleer u een eerste keer naar de politie ging (CGVS, p.10). Uw broer daarentegen kan dan weer niet zeggen of deze berichten ervoor of erna kwamen (CGVS (...), p.8). Bovendien werd u de vraag gesteld of de bendeleden in deze sms'en herhaalden te weten waar u werkte. U stelt zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig. Daar eindigt de gebrekkige kennis van uw broer R.(...) J.(...) niet. Hij verklaart dat de bende had laten weten dat ze wisten waar uw vrouw (...) werkte, echter gevraagd of ze dit dan via sms deden, antwoordt hij dit niet te weten. Hij weet zelfs niet te zeggen of ze ook effectief hebben vermeld in welk hotel ze precies werkte (CGVS (...), p.10). Gevraagd aan uw broer R.(...) J.(...) of u telkens zou zijn opgebeld geweest door dezelfde persoon moet ook hij aangeven dat hij dat niet weet (CGVS (...), p.10). Evenmin weet hij of u van de sms'en melding maakte bij de politie noch of u na zijn beweerde ontvoering nog bent opgebeld geweest (CGVS (...), p.11). Verder stelt hij bij zijn ontvoering te zijn geslagen met een wapen maar wanneer hem werd gevraagd of de bendeleden ook R.(...) E.(...) en J.(...) A.(...) met een wapen sloegen antwoordt hij dat niet te weten omdat hij dat op dat moment niet kon zien (CGVS (...), p.12). Dit kon achteraf nochtans gemakkelijk achterhaald worden door over het incident te praten met elkaar, wat logisch lijkt aangezien jullie allemaal besloten het land te verlaten.

Ook de echtgenote van uw broer kent bijzonder weinig details. Haar gevraagd of de bendeleden die jullie tegenhielden tijdens de eerste confrontatie ook uw portefeuille vroegen, antwoordt ze dit niet te weten (CGVS (...), p.6). Evenmin weet ze of u de volgende dag al dan niet alleen naar de politie zou zijn gegaan, laat staan of uw eigen echtgenote meeging. Hoeveel telefoontjes u al zou hebben gehad vooraleer u naar de politie trok is voor haar ook een raadsel. Ze weet ook niet hoeveel (dreig)berichten u kreeg. Ook zij kan niet zeggen of u nog opgebeld bent geweest door de bende nà de beweerde ontvoering (CGVS (...), p.7). Sterker nog, zij weet niet eens met zekerheid te zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die jullie zouden hebben ondervonden (CGVS (...), p.9). Men mag verwachten dat ze dit wel met zekerheid kan stellen. Haar verder gevraagd waar haar man een eerste keer werd geslagen tijdens de zogezegde ontvoering, nl. in de wagen tijdens de ontvoering of pas in het huis erna, antwoordt ze daar niet bij aanwezig te zijn geweest (CGVS (...), p.10). Ook zij weet niet op welk moment de blinddoeken afgedaan werden (CGVS (...), p.10). Gevraagd of ze tijdens de ontvoering herhaalden te weten dat haar eigen man bij de bank werkte, antwoordt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS (...), p.10). Hoewel haar man, R.(...), in zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden, is het opvallend dat zijn eigen vrouw de naam van deze straat niet kan geven. Haar gevraagd of haar man klacht ging indienen bij de inspectrice die bezig zou zijn geweest met de afpersingen ten aanzien van jullie familie, moet ze wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p.11). Dat ze dat niet weet is opnieuw verbazingwekkend. U verklaart namelijk expliciet dat u de inspectrice die bezig was met uw zaak 'niet' inlichtte omdat u vermoedde dat ze informatie lekte over de zaak aan de bendes en dat er bijgevolg werd overgegaan tot een ontvoering (CGVS, p.14). Dat uw schoonzus daarvan niet op de hoogte is, ondergraaft eens te meer het geloof in jullie asielrelaas.

Ook de kennis van uw broer J.(...) A.(...) stelt teleur. Hij stelt vooreerst dat de bendeleden die u tegenhielden op de bewuste avond zeiden dat ze wisten waar Karla, uw echtgenote, werkte (CGVS (...), p.6). Opvallend, want ú stelt dat de bendeleden toen niets vermeldden van het werk van uw vrouw, dat zouden ze pas nadien hebben gedaan in een sms (CGVS, p.7 & 10). U verklaart verder dat de bendeleden nooit een plaats voorstelden om over te gaan tot de geldtransactie (CGVS, p.11), echter denkt Julio Alexander dat er wel al een plaats werd afgesproken (CGVS (...), p.8). Hij weet verder niet of u ooit uw werkgever zou geïnformeerd hebben over uw samenwerking met de politie noch of u tegen uw baas zou gezegd hebben dat er een ontvoering had plaatsgevonden (CGVS (...), p.9 & 10). Ook hij weet niet of u al dan niet telkens door dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS (...), p.10 & 11).

Uw schoonbroer R.(...) weet verder niet te zeggen of u tijdens het hele gebeuren politiebescherming zou hebben gekregen (CGVS (...), p.7). Hij stelt, in tegenstelling tot u, dat u wel degelijk nog sms-berichten kreeg nadat u aangifte bent gaan doen (CGVS (...), p.7). Dat u en uw familieleden zodanig slecht op de hoogte zijn van tal van elementen en jullie elkaar tegenspreken over enkele bijzonder essentiële gebeurtenissen ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Uw advocaat haalt in het verzoekschrift ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS aan dat uw familieleden geen details kunnen kennen van incidenten waar ze niet fysiek bij aanwezig zouden zijn geweest doch is dit geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat ze bovenstaande zaken, bezwaarlijk details te noemen, wel degelijk kennen gezien dit volgens jullie de reden is dat u en uw familieleden de zeer ingrijpende beslissing namen om jullie land van herkomst te verlaten. Men moge verwachten dat ze zich wel degelijk laten informeren en elkaar hebben ingelicht over al de gebeurtenissen die volgens jullie hebben plaatsgevonden.

Nog andere zaken bevestigen dat geen verder geloof kan gehecht worden aan de problemen die jullie verklaren te hebben gekend met de bende MS. Zo is de logica in jullie relaas ver zoek. De bendeleden zouden u initieel twee dagen hebben gegeven om geld te betalen doch bleef u de betaling maar uitstellen en dit op aanraden van de politie, zo verklaart u. De politie wou een operatie opzetten waarbij deels vals geld werd overhandigd en ze zo konden overgaan tot een arrestatie van de bendeleden. U stopte na enige tijd de samenwerking met de politie omdat deze had laten blijken dat ze mogelijks enkele personen konden arresteren maar dat u daarna nog steeds niet veilig zou zijn, gaat u verder (CGVS, p.4-6). Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de politie er op stond dat u de transactie maar bleef uitstellen, gezien het plan om deels echt en deels vals geld te geven reeds op poten was gezet. Integendeel, zo konden de bendeleden hun ongeduld verliezen en kon het plan op die manier in het water vallen. Dat u plots de samenwerking met de politie stopzette omdat u besepte dat u ook na de operatie nog niet veilig zou zijn, verbaast evenzeer. Dit had u evengoed bij aanvang van het beweerde plan hebben kunnen inzien (CGVS, p.9). Daarenboven had u klaarblijkelijk geen tweede plan klaar, u verklaart simpelweg dat u na de stopzetting van de samenwerking met de politie met de bende bleef bellen en om uitstel bleef vragen. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familieleden op dat moment al op de vlucht zouden slaan, wetende dat jullie veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Dat jullie dat niet

deden doet verbazen en strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt. Zelfs na de beweerde ontvoering hadden jullie klaarblijkelijk geen haast. De ontvoering vond volgens jullie plaats op 9 oktober 2019 (CGVS, p.3) doch blijkt dat u en uw vrouw pas op 22 oktober 2019 een paspoort gingen halen. Hierna duurde het tot 18 november 2019 tot jullie het land verlieten. Dat jullie niet bepaald haast aan de dag legden om jullie land van herkomst te verlaten onderlijnt eens te meer dat u er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging door een nietsontziende bende diende te koesteren.

Verder wordt gewezen op het weinig logische karakter van jullie handelingen. U verklaart te zijn tegengehouden geweest door de bende dichtbij de woning van uw moeder waarna de bendeleden tegen u zeiden dat ze informatie over haar hadden (CGVS, p.4-6). Dat uw moeder dan nog op diezelfde plaats bleef wonen tot de ontvoering van uw twee broers en schoonbroer, die zou hebben plaatsgevonden net geen drie weken later, is verre van logisch te noemen. Men moge verwachten dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk of toch vrij snel haar huis verlaat. Hetzelfde gaat op voor u, uw vrouw en uw broer R.(...) J.(...). U verklaart dat de bendeleden op de hoogte waren waar jullie werkten. Dat jullie dan bleven werken op diezelfde plaatsen tot na de ontvoering is niet bepaald in de lijn der verwachtingen. Te meer omdat jullie op de hoogte waren dat u de eisen van de bende bleef uitstellen en zij zo mogelijks op repercussies uitwaren. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de bende MS”.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw familieleden neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Verder leggen jullie twee klachten neer die werden ingediend bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen. Ook de sms'en die u neerlegt weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden

aan uw beweerde bedreigingen in El Salvador, kan worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.

De USB-stick en de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van (...) en (...) weten evenmin een ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. De volgens jullie verkeerde vertalingen hebben betrekking op verklaringen waar in deze beslissing niet naar verwezen wordt. Ook het dossier dat afkomstig zou zijn van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador' wijzigt de motieven van de beslissing niet. Opnieuw wordt opgemerkt dat er louter akte werd genomen van u die klacht ging indienen bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Zo staat expliciet te lezen dat 'tot op heden de deelname van iemand aan het misdrijf van afpersing, noch het bestaan van desbetreffend misdrijf is bewezen'. De bewijskracht van een klacht is bovendien per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht en deze documenten kunnen dan ook geen garanties bieden inzake de (waarheidsgetrouwheid van de) inhoud van de vermelde klacht.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Deze opmerkingen werden onderzocht en meegenomen in uw beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de zesde verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in San Salvador op 11 juli 1985. U heeft één kind met uw ex-partner. Zij wonen in Guatemala. Uw kwam naar België met twee van uw broers (...) & (...), de vrouw van (...), haar broer (...) de vrouw van (...) en het kind dat zij samen hebben. U werkte bij het telecommunicatiebedrijf 'Claro'. Intussen leefde u ook gescheiden van uw partner, met wie u een kind heeft, en die intussen allebei in Guatemala verblijven.

Op 19 september 2019 zaten uw broer (...), diens vrouw en haar broer in de wagen toen zij werden tegengehouden door leden van de bende "MS". Ze eisten 10 000 dollar van (...) en wilden dat hij dit betaalde binnen de twee dagen. De ochtend nadien werd hij opgebeld door dezelfde bende. (...) kreeg van hen ook berichten via de gsm. De dag na de confrontatie ging hij naar de politie om aangifte te doen. De politie stelde een plan op om deze bendeleden te klissen. Hij diende de bende aan het lijntje te houden en de betaling zo lang als mogelijk uit te stellen. Een overdracht zou plaatsvinden, met deels vals geld en deels echt geld, en op dat moment zou de politie deze personen arresteren.

Zo ver kwam het niet. Op 9 oktober 2019 werd u, samen met (...) en (...) tegengehouden door bendeleden. De bendeleden hadden zich vergist. Hun doel was om (...) te ontvoeren omdat hij nog steeds geen geld had betaald. De belagers namen jullie alle drie mee naar een huis en sloegen jullie. Op een gegeven moment luidden politiesirenes en zetten de bendeleden het op een lopen, waardoor jullie konden ontsnappen. Jullie besloten dat het veiliger was om El Salvador te verlaten, wat jullie samen deden op 18 november 2019. Jullie namen het vliegtuig naar Frankrijk, met een transit in Mexico en Duitsland, en reden van hieruit per bus naar België, waar jullie aankwamen op 21 november 2019. Op 27 november 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest opnieuw te worden gevisieerd door de bende MS.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw familieleden volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie identiteitskaarten, een huwelijksakte, geboorteaktes, sms-berichten en klachtbrieven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 18 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde en dat van uw familieleden en kwam daarbij tot de bevinding dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is. U ging in beroep en uw advocaat legde een USB-stick neer met de gehoren alsook de

gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van (...) en (...). Daarnaast legde uw advocaat het zogenaamde dossier neer van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador'. Op 7 oktober 2021 trok het CGVS haar beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw broer (...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw broer werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan vooreerst geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat jullie (onderling) geen consistente verklaringen weten af te leggen alsook door het feit dat uw kennis en die van uw familieleden over tal van zaken zeer gebrekkig is gebleken. Uw vrouw stelt dat het plan met de politie niet doorging omdat de ontvoering plaatsvond echter maakt zij geen enkele melding van het feit als zou u diegene zijn geweest die de samenwerking stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat uw veiligheid niet kon gegarandeerd worden (CGVS (...), p.13 & 14). Men moge verwachten dat ze dit wel zou aanhalen aangezien u onmiddellijk betrokken was in deze zaak. Haar gevraagd over wat de onderhandelingen precies gingen die u zou hebben gevoerd met de bende MS moet ze het antwoord schuldig blijven. Of u hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen weet ze evenmin, noch of het altijd dezelfde persoon was die u zou opgebeld hebben. U stelt nochtans dat de bende nooit contact opnam met één en hetzelfde nummer doch dat het meestal wel dezelfde persoon was (CGVS, p.10). Gevraagd of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven moet het CGVS constateren dat uw vrouw ook hierop geen antwoord weet te bieden. Of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die u ontving weet ze ook niet. Wat ze wel weet is dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch kan ze opnieuw niet antwoorden toen de vraag werd gesteld wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn (CGVS (...), p.14 & 15). Hoe dikwijls u naar de inspectrice in kwestie bent gegaan is voor uw vrouw ook een raadsel (CGVS (...), p.14 & 15). Wat betreft de beweerde ontvoering is de kennis van uw vrouw ook opvallend beperkt. Gevraagd of er in het huis, waarheen uw twee broers en schoonbroer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, stelt ze dat niet te weten (CGVS (...), p.19). U evenmin trouwens (CGVS, p.13). Hetzelfde antwoord dient ze te geven op de vraag of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden. Hoewel ze volgens haar wel werden geslagen weet ze niet of dat louter met de vuist was of ook met het gebruik van voorwerpen en/ of wapens (CGVS (...), p.19). U weet verder opvallend genoeg niet eens te zeggen of de politie ooit naar dat huis zou zijn gekomen (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans logisch dat ze dat wel deden, gezien de klacht die uw broers en uw schoonbroer gingen indienen.

Ook de kennis van uw andere familieleden aangaande de hele kwestie is opvallend gelimiteerd. Uw broer R.(...) J.(...) weet niet of de bendeleden die u, toen jullie in de wagen zaten, zouden hebben tegengehouden op dat moment gemaskerd waren (CGVS (...), p.6). Uw vrouw stelt dat de ramen van de auto al open waren toen de bendeleden jullie aanspraken (CGVS (...), p.9). Hem gevraagd of de ramen openstonden toen jullie werden tegengehouden, moet R.(...) J.(...) evenwel het antwoord schuldig blijven. Of de bendeleden jullie bij naam noemden weet hij ook niet. Evenmin weet hij of ze op dat moment reeds melding hadden gemaakt van uw werkzaamheden of deze van uw vrouw (CGVS

(...), p.7). Hij weet wél dat de bendeleden gewapend zouden zijn geweest doch kan hij niet zeggen of de bendeleden ook effectief een wapen ter hand namen om jullie te bedreigen. Hoeveel berichten u na die avond zou hebben ontvangen weet hij ook niet (CGVS (...), p.8). Dit is opvallend, gezien u verklaart dat er in totaal maar twee berichten kwamen en een dergelijk aantal niet bepaald moeilijk te onthouden is (CGVS, p.10). U stelt daarnaast dat deze twee berichten kwamen vooraleer u een eerste keer naar de politie ging (CGVS,p.10). Uw broer daarentegen kan dan weer niet zeggen of deze berichten ervoor of erna kwamen (CGVS (...), p.8). Bovendien werd u de vraag gesteld of de bendeleden in deze sms'en herhaalden te weten waar u werkte. U stelt zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig. Daar eindigt de gebrekkige kennis van uw broer R.(...) J.(...) niet. Hij verklaart dat de bende had laten weten dat ze wisten waar uw vrouw (...) werkte, echter gevraagd of ze dit dan via sms deden, antwoordt hij dit niet te weten. Hij weet zelfs niet te zeggen of ze ook effectief hebben vermeld in welk hotel ze precies werkte (CGVS (...), p.10). Gevraagd aan uw broer R.(...) J.(...) of u telkens zou zijn opgebeld geweest door dezelfde persoon moet ook hij aangeven dat hij dat niet weet (CGVS (...), p.10). Evenmin weet hij of u van de sms'en melding maakte bij de politie noch of u na zijn beweerde ontvoering nog bent opgebeld geweest (CGVS (...), p.11). Verder stelt hij bij zijn ontvoering te zijn geslagen met een wapen maar wanneer hem werd gevraagd of de bendeleden ook R.(...) E.(...) en J.(...) A.(...) met een wapen sloegen antwoordt hij dat niet te weten omdat hij dat op dat moment niet kon zien (CGVS (...), p.12). Dit kon achteraf nochtans gemakkelijk achterhaald worden door over het incident te praten met elkaar, wat logisch lijkt aangezien jullie allemaal besloten het land te verlaten.

Ook de echtgenote van uw broer kent bijzonder weinig details. Haar gevraagd of de bendeleden die jullie tegenhielden tijdens de eerste confrontatie ook uw portefeuille vroegen, antwoordt ze dit niet te weten (CGVS (...), p.6). Evenmin weet ze of u de volgende dag al dan niet alleen naar de politie zou zijn gegaan, laat staan of uw eigen echtgenote meeging. Hoeveel telefoontjes u al zou hebben gehad vooraleer u naar de politie trok is voor haar ook een raadsel. Ze weet ook niet hoeveel (dreig)berichten u kreeg. Ook zij kan niet zeggen of u nog opgebeld bent geweest door de bende nà de beweerde ontvoering (CGVS (...), p.7). Sterker nog, zij weet niet eens met zekerheid te zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die jullie zouden hebben ondervonden (CGVS (...), p.9). Men mag verwachten dat ze dit wel met zekerheid kan stellen. Haar verder gevraagd waar haar man een eerste keer werd geslagen tijdens de zogezegde ontvoering, nl. in de wagen tijdens de ontvoering of pas in het huis erna, antwoordt ze daar niet bij aanwezig te zijn geweest (CGVS (...), p.10). Ook zij weet niet op welk moment de blinddoeken afgedaan werden (CGVS (...), p.10). Gevraagd of ze tijdens de ontvoering herhaalden te weten dat haar eigen man bij de bank werkte, antwoordt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS (...), p.10). Hoewel haar man, R.(...), in zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden, is het opvallend dat zijn eigen vrouw de naam van deze straat niet kan geven. Haar gevraagd of haar man klacht ging indienen bij de inspectrice die bezig zou zijn geweest met de afpersingen ten aanzien van jullie familie, moet ze wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p.11). Dat ze dat niet weet is opnieuw verbazingwekkend. U verklaart namelijk expliciet dat u de inspectrice die bezig was met uw zaak 'niet' inlichtte omdat u vermoedde dat ze informatie lekte over de zaak aan de bendes en dat er bijgevolg werd overgegaan tot een ontvoering (CGVS, p.14). Dat uw schoonzus daarvan niet op de hoogte is, ondergraaft eens te meer het geloof in jullie asielrelaas.

Ook de kennis van uw broer J.(...) A.(...) stelt teleur. Hij stelt vooreerst dat de bendeleden die u tegenhielden op de bewuste avond zeiden dat ze wisten waar Karla, uw echtgenote, werkte (CGVS (...), p.6). Opvallend, want ú stelt dat de bendeleden toen niets vermeldden van het werk van uw vrouw, dat zouden ze pas nadien hebben gedaan in een sms (CGVS, p.7 & 10). U verklaart verder dat de bendeleden nooit een plaats voorstelden om over te gaan tot de geldtransactie (CGVS, p.11), echter denkt Julio Alexander dat er wel al een plaats werd afgesproken (CGVS (...), p.8). Hij weet verder niet of u ooit uw werkgever zou geïnformeerd hebben over uw samenwerking met de politie noch of u tegen uw baas zou gezegd hebben dat er een ontvoering had plaatsgevonden (CGVS (...), p.9 & 10). Ook hij weet niet of u al dan niet telkens door dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS (...), p.10 & 11).

Uw schoonbroer R.(...) weet verder niet te zeggen of u tijdens het hele gebeuren politiebescherming zou hebben gekregen (CGVS (...), p.7). Hij stelt, in tegenstelling tot u, dat u wel degelijk nog sms-berichten kreeg nadat u aangifte bent gaan doen (CGVS (...), p.7). Dat u en uw familieleden zodanig slecht op de hoogte zijn van tal van elementen en jullie elkaar tegenspreken over enkele bijzonder essentiële gebeurtenissen ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Uw advocaat haalt in het verzoekschrift ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS aan dat uw familieleden geen details kunnen kennen van incidenten waar ze niet fysiek bij aanwezig zouden zijn geweest doch is dit geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat ze bovenstaande zaken,

bezwaarlijk details te noemen, wel degelijk kennen gezien dit volgens jullie de reden is dat u en uw familieleden de zeer ingrijpende beslissing namen om jullie land van herkomst te verlaten. Men moge verwachten dat ze zich wel degelijk laten informeren en elkaar hebben ingelicht over al de gebeurtenissen die volgens jullie hebben plaatsgevonden.

Nog andere zaken bevestigen dat geen verder geloof kan gehecht worden aan de problemen die jullie verklaren te hebben gekend met de bende MS. Zo is de logica in jullie relaas ver zoek. De bendeleden zouden u initieel twee dagen hebben gegeven om geld te betalen doch bleef u de betaling maar uitstellen en dit op aanraden van de politie, zo verklaart u. De politie wou een operatie opzetten waarbij deels vals geld werd overhandigd en ze zo konden overgaan tot een arrestatie van de bendeleden. U stopte na enige tijd de samenwerking met de politie omdat deze had laten blijken dat ze mogelijks enkele personen konden arresteren maar dat u daarna nog steeds niet veilig zou zijn, gaat u verder (CGVS, p.4-6). Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de politie er op stond dat u de transactie maar bleef uitstellen, gezien het plan om deels echt en deels vals geld te geven reeds op poten was gezet. Integendeel, zo konden de bendeleden hun ongeduld verliezen en kon het plan op die manier in het water vallen. Dat u plots de samenwerking met de politie stopzette omdat u besepte dat u ook na de operatie nog niet veilig zou zijn, verbaast evenzeer. Dit had u evengoed bij aanvang van het beweerde plan hebben kunnen inzien (CGVS, p.9). Daarenboven had u klaarblijkelijk geen tweede plan klaar, u verklaart simpelweg dat u na de stopzetting van de samenwerking met de politie met de bende bleef bellen en om uitstel bleef vragen. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familieleden op dat moment al op de vlucht zouden slaan, wetende dat jullie veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Dat jullie dat niet deden doet verbazen en strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt. Zelfs na de beweerde ontvoering hadden jullie klaarblijkelijk geen haast. De ontvoering vond volgens jullie plaats op 9 oktober 2019 (CGVS, p.3) doch blijkt dat u en uw vrouw pas op 22 oktober 2019 een paspoort gingen halen. Hierna duurde het tot 18 november 2019 tot jullie het land verlieten. Dat jullie niet bepaald haast aan de dag legden om jullie land van herkomst te verlaten onderlijnt eens te meer dat u er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging door een nietsontziende bende diende te koesteren.

Verder wordt gewezen op het weinig logische karakter van jullie handelingen. U verklaart te zijn tegengehouden geweest door de bende dichtbij de woning van uw moeder waarna de bendeleden tegen u zeiden dat ze informatie over haar hadden (CGVS, p.4-6). Dat uw moeder dan nog op diezelfde plaats bleef wonen tot de ontvoering van uw twee broers en schoonbroer, die zou hebben plaatsgevonden net geen drie weken later, is verre van logisch te noemen. Men moge verwachten dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk of toch vrij snel haar huis verlaat. Hetzelfde gaat op voor u, uw vrouw en uw broer R.(...) J.(...). U verklaart dat de bendeleden op de hoogte waren waar jullie werkten. Dat jullie dan bleven werken op diezelfde plaatsen tot na de ontvoering is niet bepaald in de lijn der verwachtingen. Te meer omdat jullie op de hoogte waren dat u de eisen van de bende bleef uitstellen en zij zo mogelijks op repercussies uitwaren. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de bende MS”.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot kunnen de door u en uw familieleden neergelegde documenten bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit El Salvador. Dit alles wordt in deze beslissing niet betwist.

Verder leggen jullie twee klachten neer die werden ingediend bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts weten te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van jullie eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de El Salvadoraanse autoriteiten uw verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen. Ook de sms'en die u neerlegt weten geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bedreigingen in El Salvador, kan worden vermoed dat deze berichten werden gemanipuleerd.

De USB-stick en de gelegaliseerde vertaling van twee passages van de onderhouden van (...) en (...) weten evenmin een ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. De volgens jullie verkeerde vertalingen hebben betrekking op verklaringen waar in deze beslissing niet naar verwezen wordt. Ook het dossier dat afkomstig zou zijn van het 'Parket-generaal van de Republiek El Salvador' wijzigt de motieven van de beslissing niet. Opnieuw wordt opgemerkt dat er louter akte werd genomen van u die klacht ging indienen bij de El Salvadoraanse autoriteiten. Zo staat expliciet te lezen dat 'tot op heden de deelname van iemand aan het misdrijf van afpersing, noch het bestaan van desbetreffend misdrijf is bewezen'. De bewijskracht van een klacht is bovendien per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht en deze documenten kunnen dan ook geen garanties bieden inzake de (waarheids)getrouwheid van de inhoud van de vermelde klacht.

Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Deze opmerkingen werden onderzocht en meegenomen in uw beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de door verzoekende partijen aangevoerde problemen en nood aan internationale bescherming.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan vooreerst geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat jullie (onderling) geen consistente verklaringen weten af te leggen alsook door het feit dat uw kennis en die van uw familieleden over tal van zaken zeer gebrekkig is gebleken. Uw vrouw stelt dat het plan met de politie niet doorging omdat de ontvoering plaatsvond echter maakt zij geen enkele melding van het feit als zou u diegene zijn geweest die de samenwerking stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat uw veiligheid niet kon gegarandeerd worden (CGVS (...), p.13 & 14). Men moge verwachten dat ze dit wel zou aanhalen aangezien u onmiddellijk betrokken was in deze zaak. Haar gevraagd over wat de onderhandelingen precies gingen die u zou hebben gevoerd met de bende MS moet ze het antwoord schuldig blijven. Of u hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen weet ze evenmin, noch of het altijd dezelfde persoon was die u zou opgebeld hebben. U stelt nochtans dat de bende nooit contact opnam met één en hetzelfde nummer doch dat het meestal wel dezelfde persoon was (CGVS, p.10). Gevraagd of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven moet het CGVS constateren dat uw vrouw ook hierop geen antwoord weet te bieden. Of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die u ontving weet ze ook niet. Wat ze wel weet is dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch kan ze opnieuw niet antwoorden toen de vraag werd gesteld wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn (CGVS (...), p.14 & 15). Hoe dikwijls u naar de inspectrice in kwestie bent gegaan is voor uw vrouw ook een raadsel (CGVS (...), p.14 & 15). Wat betreft de beweerde ontvoering is de kennis van uw vrouw ook opvallend beperkt. Gevraagd of er in het huis, waarheen uw twee broers en schoonbroer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, stelt ze dat niet te weten (CGVS (...), p.19). U evenmin trouwens (CGVS, p.13). Hetzelfde antwoord dient ze te geven op de vraag of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden. Hoewel ze volgens haar wel werden geslagen weet ze niet of dat louter met de vuist was of ook met het gebruik van voorwerpen en/ of wapens (CGVS (...), p.19). U weet verder opvallend genoeg niet eens te zeggen of de politie ooit naar dat huis zou zijn gekomen (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans logisch dat ze dat wel deden, gezien de klacht die uw broers en uw schoonbroer gingen indienen.

Ook de kennis van uw andere familieleden aangaande de hele kwestie is opvallend gelimiteerd. Uw broer R.(...) J.(...) weet niet of de bendeleden die u, toen jullie in de wagen zaten, zouden hebben tegengehouden op dat moment gemaskerd waren (CGVS (...), p.6). Uw vrouw stelt dat de ramen van de auto al open waren toen de bendeleden jullie aanspraken (CGVS (...), p.9). Hem gevraagd of de ramen openstonden toen jullie werden tegengehouden, moet R.(...) J.(...) evenwel het antwoord schuldig blijven. Of de bendeleden jullie bij naam noemden weet hij ook niet. Evenmin weet hij of ze op dat moment reeds melding hadden gemaakt van uw werkzaamheden of deze van uw vrouw (CGVS (...), p.7). Hij weet wél dat de bendeleden gewapend zouden zijn geweest doch kan hij niet zeggen of de bendeleden ook effectief een wapen ter hand namen om jullie te bedreigen. Hoeveel berichten u na die avond zou hebben ontvangen weet hij ook niet (CGVS (...), p.8). Dit is opvallend, gezien u verklaart dat er in totaal maar twee berichten kwamen en een dergelijk aantal niet bepaald moeilijk te onthouden is (CGVS, p.10). U stelt daarnaast dat deze twee berichten kwamen vooraleer u een eerste keer naar de politie ging (CGVS, p.10). Uw broer daarentegen kan dan weer niet zeggen of deze berichten ervoor of erna kwamen (CGVS (...), p.8). Bovendien werd u de vraag gesteld of de bendeleden in deze sms'en herhaalden te weten waar u werkte. U stelt zich dit niet meer te herinneren (CGVS, p.10). Dit is merkwaardig. Daar eindigt de gebrekkige kennis van uw broer R.(...) J.(...) niet. Hij verklaart dat de bende had laten weten dat ze wisten waar uw vrouw (...) werkte, echter gevraagd of ze dit dan via sms deden, antwoordt hij dit niet te weten. Hij weet zelfs niet te zeggen of ze ook effectief hebben vermeld in welk hotel ze precies werkte (CGVS (...), p.10). Gevraagd aan uw broer R.(...) J.(...) of u telkens zou zijn opgebeld geweest door dezelfde persoon moet ook hij aangeven dat hij dat niet weet (CGVS (...), p.10). Evenmin weet hij of u van de sms'en melding maakte bij de politie noch of u na zijn beweerde ontvoering nog bent opgebeld geweest (CGVS (...), p.11). Verder stelt hij bij zijn ontvoering te zijn

geslagen met een wapen maar wanneer hem werd gevraagd of de bendeleden ook R.(...) E.(...) en J.(...) A.(...) met een wapen sloegen antwoordt hij dat niet te weten omdat hij dat op dat moment niet kon zien (CGVS (...), p.12). Dit kon achteraf nochtans gemakkelijk achterhaald worden door over het incident te praten met elkaar, wat logisch lijkt aangezien jullie allemaal besloten het land te verlaten.

Ook de echtgenote van uw broer kent bijzonder weinig details. Haar gevraagd of de bendeleden die jullie tegenhielden tijdens de eerste confrontatie ook uw portefeuille vroegen, antwoordt ze dit niet te weten (CGVS (...), p.6). Evenmin weet ze of u de volgende dag al dan niet alleen naar de politie zou zijn gegaan, laat staan of uw eigen echtgenote meeging. Hoeveel telefoontjes u al zou hebben gehad vooraleer u naar de politie trok is voor haar ook een raadsel. Ze weet ook niet hoeveel (dreig)berichten u kreeg. Ook zij kan niet zeggen of u nog opgebeld bent geweest door de bende na de beweerde ontvoering (CGVS (...), p.7). Sterker nog, zij weet niet eens met zekerheid te zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die jullie zouden hebben ondervonden (CGVS (...), p.9). Men mag verwachten dat ze dit wel met zekerheid kan stellen. Haar verder gevraagd waar haar man een eerste keer werd geslagen tijdens de zogezegde ontvoering, nl. in de wagen tijdens de ontvoering of pas in het huis erna, antwoordt ze daar niet bij aanwezig te zijn geweest (CGVS (...), p.10). Ook zij weet niet op welk moment de blinddoeken afgedaan werden (CGVS (...), p.10). Gevraagd of ze tijdens de ontvoering herhaalden te weten dat haar eigen man bij de bank werkte, antwoordt ze opnieuw dit niet te weten (CGVS (...), p.10). Hoewel haar man, R.(...), in zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden, is het opvallend dat zijn eigen vrouw de naam van deze straat niet kan geven. Haar gevraagd of haar man klacht ging indienen bij de inspectrice die bezig zou zijn geweest met de afpersingen ten aanzien van jullie familie, moet ze wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS (...), p.11). Dat ze dat niet weet is opnieuw verbazingwekkend. U verklaart namelijk expliciet dat u de inspectrice die bezig was met uw zaak 'niet' inlichtte omdat u vermoedde dat ze informatie lekte over de zaak aan de bendes en dat er bijgevolg werd overgegaan tot een ontvoering (CGVS, p.14). Dat uw schoonzus daarvan niet op de hoogte is, ondergraaft eens te meer het geloof in jullie asielrelaas.

Ook de kennis van uw broer J.(...) A.(...) stelt teleur. Hij stelt vooreerst dat de bendeleden die u tegenhielden op de bewuste avond zeiden dat ze wisten waar Karla, uw echtgenote, werkte (CGVS (...), p.6). Opvallend, want ú stelt dat de bendeleden toen niets vermeldden van het werk van uw vrouw, dat zouden ze pas nadien hebben gedaan in een sms (CGVS, p.7 & 10). U verklaart verder dat de bendeleden nooit een plaats voorstelden om over te gaan tot de geldtransactie (CGVS, p.11), echter denkt Julio Alexander dat er wel al een plaats werd afgesproken (CGVS (...), p.8). Hij weet verder niet of u ooit uw werkgever zou geïnformeerd hebben over uw samenwerking met de politie noch of u tegen uw baas zou gezegd hebben dat er een ontvoering had plaatsgevonden (CGVS (...), p.9 & 10). Ook hij weet niet of u al dan niet telkens door dezelfde persoon werd opgebeld (CGVS (...), p.10 & 11).

Uw schoonbroer R.(...) weet verder niet te zeggen of u tijdens het hele gebeuren politiebescherming zou hebben gekregen (CGVS (...), p.7). Hij stelt, in tegenstelling tot u, dat u wel degelijk nog sms-berichten kreeg nadat u aangifte bent gaan doen (CGVS (...), p.7). Dat u en uw familieleden zodanig slecht op de hoogte zijn van tal van elementen en jullie elkaar tegenspreken over enkele bijzonder essentiële gebeurtenissen ondergraaft volledig de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Uw advocaat haalt in het verzoekschrift ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS aan dat uw familieleden geen details kunnen kennen van incidenten waar ze niet fysiek bij aanwezig zouden zijn geweest doch is dit geenszins een afdoende verklaring. Men moge verwachten dat ze bovenstaande zaken, bezwaarlijk details te noemen, wel degelijk kennen gezien dit volgens jullie de reden is dat u en uw familieleden de zeer ingrijpende beslissing namen om jullie land van herkomst te verlaten. Men moge verwachten dat ze zich wel degelijk laten informeren en elkaar hebben ingelicht over al de gebeurtenissen die volgens jullie hebben plaatsgevonden.

Nog andere zaken bevestigen dat geen verder geloof kan gehecht worden aan de problemen die jullie verklaren te hebben gekend met de bende MS. (...). Daarenboven had u klaarblijkelijk geen tweede plan klaar, u verklaart simpelweg dat u na de stopzetting van de samenwerking met de politie met de bende bleef bellen en om uitstel bleef vragen. Het lijkt eerder logisch dat u en uw familieleden op dat moment al op de vlucht zouden slaan, wetende dat jullie veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Dat jullie dat niet deden doet verbazen en strookt absoluut niet met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt. Zelfs na de beweerde ontvoering hadden jullie klaarblijkelijk geen haast. De ontvoering vond volgens jullie plaats op 9 oktober 2019 (CGVS, p.3) doch blijkt dat u en uw vrouw pas op 22 oktober 2019 een paspoort gingen halen. Hierna duurde het tot 18 november 2019 tot jullie het land verlieten. Dat jullie niet bepaald

haast aan de dag legden om jullie land van herkomst te verlaten onderlijnt eens te meer dat u er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging door een nietsontziende bende diende te koesteren.

Verder wordt gewezen op het weinig logische karakter van jullie handelingen. U verklaart te zijn tegengehouden geweest door de bende dichtbij de woning van uw moeder waarna de bendeleden tegen u zeiden dat ze informatie over haar hadden (CGVS, p.4-6). Dat uw moeder dan nog op diezelfde plaats bleef wonen tot de ontvoering van uw twee broers en schoonbroer, die zou hebben plaatsgevonden net geen drie weken later, is verre van logisch te noemen. Men moge verwachten dat iemand in een dergelijke situatie onmiddellijk of toch vrij snel haar huis verlaat. Hetzelfde gaat op voor u, uw vrouw en uw broer R.(...) J.(...). U verklaart dat de bendeleden op de hoogte waren waar jullie werkten. Dat jullie dan bleven werken op diezelfde plaatsen tot na de ontvoering is niet bepaald in de lijn der verwachtingen. Te meer omdat jullie op de hoogte waren dat u de eisen van de bende bleef uitstellen en zij zo mogelijks op repercussies uitwaren. Dit bevestigt andermaal het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de bende MS.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen benadrukken dat tweede verzoekende partij wel degelijk de essentie weet over het plan met de politie en stellen dat haar man haar niet nodeloos ongerust wilde maken, hetgeen te verklaren valt doordat de *“Latijnse cultuur wat machistischer getint is dan de Noord-Europese”*.

Met een dergelijke algemene bewering doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de onwetendheid van tweede verzoekende partij, noch kan dit als afdoende verklaring dienen. Bovendien werkte verzoekster als accountmanager in een hotel, waardoor de traditionele man-vrouw verhouding waarbij de man de kostwinner is en de vrouw thuisblijft en voor de kinderen en huishouden zorgt, in haar hoofde niet speelt. Dergelijke algemene beweringen zijn dan ook geheel niet bij machte verzoeksters onwetendheid te verklaren noch te verschonen.

Van tweede verzoekende partij mag wel degelijk worden verwacht dat zij over de door haar aangehaalde problemen meer informatie kan geven aangezien dit ook haar eigen problemen zijn en waarvoor zij thans stelt een nood aan bescherming te hebben.

Zo was tweede verzoekende partij er niet van op de hoogte dat het plan met de politie niet doorging omdat eerste verzoekende partij de samenwerking stopzette omdat de politie kenbaar had gemaakt dat hun veiligheid niet kon gegarandeerd worden. Ook wat betreft de vragen over wat de onderhandelingen precies gingen die eerste verzoekende partij zou hebben gevoerd met de bende MS, of eerste verzoekende partij hierbij getracht heeft over het geëiste bedrag te onderhandelen, of de bende al een locatie voor de geldtransactie naar voren had geschoven, of haar naam werd genoemd in de telefoontjes die eerste verzoekende partij ontving, hoe dikwijls eerste verzoekende partij naar de inspectrice in kwestie is gegaan, of er in het huis, waarheen haar twee schoonbroers en broer zouden zijn gebracht na de ontvoering, nog andere bendeleden aanwezig waren, of hun blinddoeken binnen het huis afgenomen werden en of het altijd dezelfde persoon was die eerste verzoekende partij zou opgebeld hebben moet ze het antwoord schuldig blijven. Met de stelling dat zij “de essentie” weet onder verwijzing naar bepaalde verklaringen die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd weerlegt, noch verklaart zij haar onwetendheid met betrekking tot voormelde elementen. Deze elementen hebben betrekking op de kern van haar problemen en betreffen de aanleiding waarvoor verzoekende partijen hun land van herkomst hebben verlaten teneinde elders internationale bescherming aan te vragen. In deze omstandigheden kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat tweede verzoekende partij hierover duidelijk en eensluidende verklaringen kan afleggen. Haar onwetendheid desbetreffend maakt wel degelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas.

Verzoekende partijen stellen verder in het verzoekschrift dat verwerende partij aan eerste verzoekende partij verwijt dat hij de vrouw van zijn broer zou hebben tegengesproken over het bedrag aan echt geld dat de politie in haar plan zou laten overmaken aan de bende en verwijzen desbetreffend naar de verklaringen van eerste en vijfde verzoekende partij stellende dat eerste verzoekende partij zou verklaard hebben dat er 5000 dollar echt geld zou worden overhandigd, terwijl vijfde verzoekende partij het had over 1000 dollar echt geld. Zij stellen bovendien dat eerste verzoekende partij dit achteraf corrigeerde naar 1000 dollar en deze correctie naar de verwerende partij werd doorgestuurd.

De Raad stelt vast dat de discrepantie in verklaringen tussen eerste verzoekende partij en vijfde verzoekende partij geen deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissingen. Wat wel werd vastgesteld is dat tweede verzoekende partij wist dat er een transactie zou hebben plaatsgevonden met deels echt geld, deels vals geld, doch niet kan antwoorden op de vraag wat de juiste verhouding tussen echt en vals geld zou zijn geweest zijn. De doorgestuurde correcties hebben dus zoals de verwerende partij terecht stelt geen betrekking op de motivering van de bestreden beslissingen en kunnen deze aldus niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoekende partijen het in de bestreden beslissingen uiteengezette gebrek aan kennis van andere familieleden wijten aan het feit dat deze ofwel niet aanwezig waren tijdens de specifieke gebeurtenissen, ofwel dat deze deel uitmaken van een ander gezin, kunnen zij evenmin overtuigen. De door verzoekende partijen aangehaalde gebeurtenissen maken de kern uit van hun verzoek om internationale bescherming en vormen de redenen waarom zij hun land van herkomst dienden te verlaten. Ongeacht het feit of bepaalde verzoekende partijen al dan niet zelf bij de specifieke gebeurtenissen aanwezig waren en of zij deel uitmaken van een ander gezin, kan van personen die om dezelfde redenen internationale bescherming vragen, worden verwacht dat zij hiervan in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kunnen geven.

Waar verzoekende partijen van mening zijn dat het niet de bedoeling kan zijn dat zij aan "papegaaierwerk" beginnen te doen, gaan zij eraan voorbij dat zij gelet op hun gebrekkige en bij momenten tegenstrijdige kennis niet kunnen overtuigen wat betreft de waarachtigheid van het verhaal. Overigens gaat het niet over details, maar over fundamentele aspecten die gepaard zijn gegaan bij de gebeurtenissen die de redenen vormden waarvoor zij hun land dienden te verlaten. Overigens is de aard van de gebeurtenissen dermate ingrijpend dat kan worden verwacht dat zij met elkaar hierover zouden gesproken hebben.

Waar verzoekende partijen nog naar de verklaringen van vijfde verzoekende partij verwijzen en naar de letterlijke vertaling van de bandopname van haar verklaringen, stelt de Raad vast dat zij hiermee de gedane vaststellingen niet kunnen weerleggen. Uit al de verklaringen van vijfde verzoekende partij blijkt immers genoegzaam dat zij niet weet hoeveel telefoontjes of dreigberichten eerste verzoekende partij kreeg, waardoor zij deze vaststellingen niet kan weerleggen.

Waar verzoekende partijen van oordeel zijn dat de verwerende partij ongenueanceerd is over de vaststellingen met betrekking tot wat vijfde verzoekende partij verklaarde aangaande de verklaringen van haar echtgenoot aan diens baas, kunnen zij niet worden gevolgd. Verzoekende partijen verwijzen desbetreffend naar de notities van het persoonlijk onderhoud van vijfde verzoekende partij en geven aan dat zij niet met zekerheid weet te vertellen of haar echtgenoot zijn baas inlichtte maar wel zegt "*ik zou denken van wel*". De Raad stelt vast dat vijfde verzoekende partij werd gevraagd of zij hierover zeker was, waarbij zij ontkende zeker te zijn. Zij stelde dat zij zich het niet herinnerde en zou liegen mocht ze ja of nee zeggen (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 5/05/2021 van vijfde verzoekende partij, p. 9). In de bestreden beslissing wordt er bijgevolg correct gesteld dat zij niet eens met zekerheid kan zeggen of haar eigen echtgenoot zijn werkgever zou hebben ingelicht over de afpersingen die zij zouden hebben ondervonden. Indien deze gebeurtenissen op enige waarheid zouden berusten kan dan ook worden verwacht dat vijfde verzoekende partij hier gemakkelijk duidelijkheid over kan verschaffen en geen antwoord geeft waaruit enige twijfel kan blijken.

Wat betreft het argument dat vijfde verzoekende partij bij benadering de plaats weet te geven waar haar echtgenoot werd vastgehouden, stelt de Raad vast dat vijfde verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder kwam dan te stellen dat zij de regio kent die naar eigen zeggen vlakbij de woning van haar schoonmoeder was.

Gelet op de vaststelling dat de plaats van vasthouding in een voor haar bekende buurt lag samen met het gegeven dat haar echtgenoot, vierde verzoekende partij, in diens persoonlijk onderhoud melding maakt van de exacte straat waar hij zou zijn vastgehouden is het niet aannemelijk dat vijfde verzoekende partij deze straat niet kan vermelden.

Het gebrek aan tegenstrijdigheden over het incident waarbij derde, vierde en zesde verzoekende partij samen bij betrokken waren en het gebrek aan tegenstrijdigheden over wat derde verzoekende partij zelf meemaakte zoals verzoekende partijen aanvoeren, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde onwetendheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien

moeten bovenstaande vaststellingen als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen.

Waar verzoekende partijen hekelen dat hen niet werd gevraagd welke voorzorgsmaatregelen zij na de feiten genomen hebben, doen zij geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partijen niet onmiddellijk op de vlucht sloegen en dat dit gedrag geheel niet strookt met het gedrag van iemand in een dergelijke positie, die vreest - zelfs met tussenkomst van de politie - door voornoemde bende te worden gewraakt.

De vaststelling dat verzoekende partijen geen haast aan de dag legden om hun land van herkomst te verlaten bevestigt des te meer dat er in werkelijkheid geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bestaat.

Waar verzoekende partijen stellen dat men er zich voor moet hoeden om zaken uit het verleden met de kennis van nadien te gaan interpreteren en de vergelijking wordt gemaakt met hoe er met het coronavirus werd omgegaan, waar werd vastgesteld dat de moeder van de eerste, vierde en zesde verzoekende partij niet verhuisde hoewel de bendeleden te kennen hadden gegeven dat ze informatie over haar hadden en dat eerste, tweede en vierde verzoekende partij bleven werken op dezelfde plaatsen hoewel de bendeleden op de hoogte waren waar zij werkten, kunnen zij niet overtuigen. Aangezien bij de eis tot betaling binnen de twee dagen door de bende doodsbedreigingen werden geuit en werd gesteld dat de familie zou worden vermoord (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 6/05/2021 van derde verzoekende partij, p. 4; Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 5/05/2021 van vijfde verzoekende partij, p. 5; Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 6/05/2021 van zesde verzoekende partij, p. 5) en dat verzoekende partijen betaling bleven uitstellen, acht de Raad het niet aannemelijk dat in de gegeven omstandigheden de moeder van eerste, vierde en zesde verzoekende partij niet verhuisde en dat eerste, tweede en vierde verzoekende partij bleven werken op dezelfde plaatsen en dit tot na de ontvoering die net geen drie weken later plaatsvond.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de data van de sms'en niet te vervalsen zijn en dat de klachten aantonen dat zij geprobeerd hebben bescherming te verkrijgen, kunnen zij de gedane vaststellingen niet weerleggen.

De klachten werden immers opgesteld op basis van verzoekers' eigen verklaringen en er blijkt nergens uit de neergelegde documenten dat de Salvadoraanse autoriteiten de verklaringen ook op de één of andere manier zouden hebben geverifieerd en aldus als authentiek zouden kunnen bevestigen. Overigens werd gelet op wat voorafgaat geoordeeld dat de gebeurtenissen ongeloofwaardig werden geacht. Het is bovendien niet omdat er een klacht werd neergelegd dat de erin vermelde feiten *ipso facto* geloofwaardig zouden zijn. Van de sms'en wordt overigens slechts een uitprint neergelegd en ter zitting werd niet meer teruggekomen op het tonen van de originele berichten op de gsm zoals werd aangekondigd in het verzoekschrift, waardoor er geen enkele garantie voorligt dat deze niet zouden zijn gemanipuleerd.

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de politie zelf corrupt is en er geen effectieve bescherming kan geboden worden en naar algemene informatie waaruit blijkt dat zij allen een risicoprofiel hebben gezien zij leefden in een wijk waar de bendes actief waren en een betaalde job hebben, doen verzoekende partijen geen enkele afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Verzoekende partijen slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maken zij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan hun profiel aannemelijk.

2.4. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen er niet in slagen om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade.

De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet aannemelijk.

2.5. Waar verzoekende partijen de socio-economische situatie in El Salvador aankaarten en de moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Uit hun verklaringen blijkt bovendien dat zij geschoold zijn en reeds enige werkervaring hebben. In de mate dat verzoekende partijen zich de vraag stellen of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zullen zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien hun persoonlijke omstandigheden, geen werk zouden mogen of kunnen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkenen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhalen om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekende partijen aanhalen, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar hun land worden blootgesteld aan een virus, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-

542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van de bewering dat zij in El Salvador zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, tonen verzoekende partijen verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zouden worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen – in de hypothese dat zij besmet zouden raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen, indien zij zouden terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensenwaardige situatie zou terechtkomen.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat zij bij terugkeer geconfronteerd zullen worden met bendes die hen afpersen, moet erop worden gewezen dat hun beweerde problemen met bendeleden niet geloofwaardig werden geacht. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partijen El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden geïdoleerd door bendeleden.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden

geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het *Refugee Law Initiative* van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partijen brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF